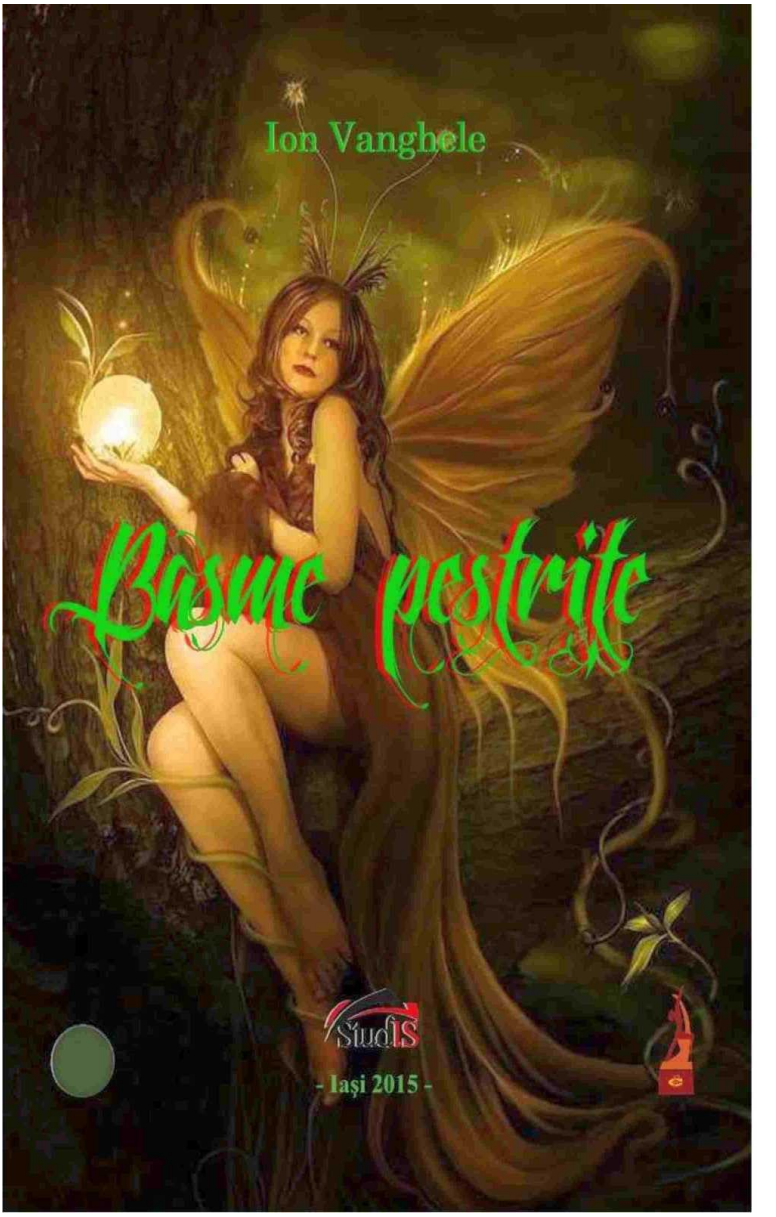

Basme pestrite

Ion Vanghele

Editura Studis – Iaşi, 2015

Redactor: Lenuş Lungu

Coperta: Ioan Muntean (prelucrare foto web)

Corectură: Gabriela Mimi Boroianu

Tehnoredactare: *Ioan Muntean*

Grafică, ilustrare: Ioan Muntean (colecţie foto web)

Ediţie apărută şi îngrijită sub egida administraţiei reţelei Cronopedia http://lenusa.ning.com)

821.135.1 – 3

Descrierea CIR a Bibliotecii

Naţionale a României VANGHELE, ION

Basme pestriţe/ Ion Vanghele **–** Iaşi: Editura studiS, 2015

ISBN

Tipărit la Editura StudiS Adi Center Iaşi în semn de preţuire pentru autor oferim ca premiu de excelenţă prezentul volum**,** apreciind astfel contribuţia sa la dezvoltarea şi promovarea amintirilor temporale din faptul serii prin intermediul reţelei sociale... Cronopedia... (*http://len*usa.ning.com/).

Biblioteca Cronopedia

POVEŞTI PENTRU OAMENI MARI

Cunoscut în lumea literară internaută şi nu numai ca ultimul trubadur al poeziei de dragoste în vers clasic, poet de mare

sensibilitate şi fior, Ion VANGHELE în lucrarea de faţă schimbă registrul, încântând de data aceasta în proză cu „Poveşti pentru oameni mari”. Nu este la prima „abatere” pentru că după apariţia remarcabilului volum de poezie „Visul Licornului”, mai editează un volum de proză „Hermeneutica miturilor” în care, aşa cum este sugerat şi în titlu, dă o explicaţie originală provenienţei miturilor.

În lucrarea de faţă, Ion Vanghele folosind ca suport basmele din literatura română şi universală, le reactualizează aducându-le în lumea contemporană prin năravuri, comportament, limbaj... Aceste basme sunt de fapt, o satiră acidă şi spumoasă la adresa metehnelor omeneşti, antamând ideea că nu contează mediul, rangul sau timpul în care trăieşti pentru că

ele (metehnele) sunt aceleaşi. Diferenţele fiind doar o chestiune de nuanţă. Într-un cuvânt, o satiră la adresa lumii în care

Autorul are un umor abundent, în cascade, pentru că are inegalabilul talent de a-l lega de frazele existente ca într-un lanţ trofic (plastic vorbind). Astfel, cititorul va trebui să se înarmeze cu ideea că va râde mult şi sănătos. Şi pot afirma cu încredere că volumul de faţă apare ca urmare a nevoii de umor a omului stresat de cotidian, a omului pus în faţa politicului vulgar mediatizat până la refuz de instituţii media politizate.

În povestea „Se mărită Năusicaa” umorul este excesiv (aş zice) autorul neiertând niciun păcat omenesc. Astfel sunt criticate acid lumea politică, lumea show bizz-ului, lumea mondenă într-un cuvânt.

Aici, intră ca într-un pământ desţelenit săpând adânc şi cu spor (că are de unde), însăşi unele nume ale personajelor sunt ridiculizate sugerând la rândul lor caracterul personajului.

La fel se întâmplă şi cu basmul „Lupul năzdrăvan şi restul lumii” având la bază basmul românesc „Făt frumos şi merele de aur”.

Aşa cum am spus cunoscutele basme din literatura română şi universală sunt canavaua pe care autorul brodează cu un umor inegalabil Am făcut referire doar la aceste două basme celelalte fiind scrise în acelaşi registru.

Las plăcerea descoperirii celor spuse de mine cititorului care, citindu-le cu siguranţă că se va simţi mai viu într-o lume de poveste şi mai sănătos sub influenţa

benefică a unui râs sănătos.

Delia Stăniloiu

Se mărită Nausicaa?

Ne aflăm în palatul regal al regelui feacilor, Alcinou, de fapt în camera regală, unde se găsesc două paturi, al regelui şi al reginei (încă nu se inventaseră camerele separate), o măsuţă şi un dulap de haine, strămoşul dulapurilor de astăzi, care pe vremea aceea constituiau o curiozitate, prin noutatea realizării de către marele inventator Daedalus.

În patul regelui, dormea regele, iar în patul reginei, dormea regina Areta. La un

moment dat regina Areta a deschis un ochi, apoi pe celălalt, istoria nu consemnează care ochi l-a deschis mai întâi şi în ce măsură acest fapt aparent minor, avea să aibă consecinţe majore în viaţa regatului. Era o splendidă zi de duminică, iar de pe balcon se auzeau cântând păsărelele. Sigur că în afară de triluri, cuprinse de patosul poeziei matinale, sau din alte motive, unele dintre ele având carenţe în educaţie, profitau de neatenţia suratelor lor, ca să semneze şi alte producţii folclorice, pe care orice editor cu bun simţ le-ar fi trimis la maculatură.

De altfel şi regele s-a arătat nemulţumit de aceste creaţii subculturale, după ce a alunecat de câteva ori pe ele, atunci când erau foarte proaspete. Păsărelele cântau pentru că nu aveau un program de cântat

strict, cu ore, repertoriu, şi evident, un maestru de muzică să le supravegheze. Lipsa acestor elemente, cât şi acest ciripit prostesc, poate fi la un moment dat foarte enervant. Aceasta îmi aminteşte de prima mea noapte dormită la ţară, când m-am trezit într-o cacofonie de sunete bestiale: porcul guiţa cu disperare, calul dădea cu piciorul în grajd, gâştele gâgâiau protestând zgomotos sau cerând cine ştie ce reforme pentru palmipede, singurul animal mai serios, cu care puteai discuta omeneşte, fiind boul şi consoarta sa vaca, care cred că mestecau gumă, respirau astmatic şi uneori scoteau nişte mugete emoţionante din grajdul de lângă camera de hotel unde eram

Areta, nu deschisese ochii din cauza trilului acelor păsărele insomniace, deşi unii oameni ar considera lucrul acesta foarte

frumos, în realitate, lucrurile frumoase şi foarte frumoase, se întâmplă foarte rar în viaţă. Luaţi spre exemplu o nuntă. Este un eveniment frumos? Este. Dar de câte ori se produce acest eveniment în viaţa omului? O singură dată. Dacă se produce de mai multe ori, atunci avem de-a face cu ceva extrem de dubios, iar parlamentul ar da imediat o lege, prin care cuplul respectiv ar intra la puşcărie pentru perversiuni sexuale. Din acelaşi motiv şi guvernele democrate se votează la patru ani o dată. Areta se sculase deci, fiindcă îl auzise pe marele ei soţ, foindu-se în pat şi dând semne de deşteptare. Este singurul moment când un rege devine de-a dreptul genial. Acesta când dă semne de (sau că este) deştept tare. Areta exclamă:

— Nu ai niţi-o clipă de răgaz dragul

meu Alcinou… Sau ai uitat că astăzi este duminică? Toată lumea doarme la ora asta. Primul ministru doarme, guvernul doarme, parlamentul sforăie şi el (asta când nu citeşte ziarul), pajii la fel, şi chiar paza de la uşă, dacă monitorizăm zgomotele acelea fioroase, pe care le scoate ca într-un film de groază.

— Cred că iar visează unul dintre S.P.P. işti urât – răspunse regele căscând şi aruncându-şi ciucurelui de la scufiţa de noapte pe spate.

Ciucurelui acesta era piaza rea a regelui. Ar fi trebuit să-i taie capul croitorului care l-a inventat şi l-a pus tocmai în vârful scufiţei. Când ţi-era lumea mai dragă, ciucurelui naibii, ba îi intra în ochi, când semna decretele, de nu mai ştia bietul om ce semnează, ba îi aluneca în gură, de

parcă ar fi fost Kogeac sugând dintr-o acadea.

— Ce nu te lasă Măria Ta – întrebă regina, observând cum ciucurelui regal, se pregătea cu un zâmbet diabolic, să-i facă regelui una dintre şotiile sale nesuferite.

— Ce nu te lasă în pace, Măria Ta? – repetă Areta. Păsărelele acestea care cântă atât de frumos? Apropo: cum pot ele să cânte înainte de micul dejun, când mie, cât sunt eu de regină, îmi chiorăie maţele de foame? într-o zi când m-am sculat, am auzit-o pe nesuferita aceea de dădacă, spunând nu ştiu cui: „Ia auzi draga, cum face regina vocalize. Hai să n-o deranjăm”. Bestia! Şi eu care doream să fiu deranjată cu nişte brioşe fierbinţi, cu o cafeluţă proaspătă Jacobs, încât să miroasă dincolo de marginile regatului, ca să vadă şi străinii ce bine

trăim.

— Areto, uite… Stăteam noaptea asta şi mă gândeam…

Regina îşi duse mâna la gură şi făcu ochii

— Măria Ta! Dar ştii că este interzis să gândeşti noaptea. Este atât de periculos.

— Lasă dragă, mai există şi excepţii.

— Îţi aminteşti de fostul premier? A căzut într-o noapte pe gânduri şi şi-a rupt şira spinării.

— Eu folosesc lanterna pentru orice eventualitate. Dar spune tu sincer, (fiindcă tu minţi întotdeauna şi când vorbeşti şi când taci) îţi mai aminteşti de tinereţe?

— Nu este ceva care are legătură cu gerovitalul?

— Ba da. Şi cu ţelina. Ce-ar fi draga mea, să te dai jos din pat, şi să vii în patul

meu?

— Adică de ce să vin în patul tău? Că doar pe-al meu l-am reparat astă vară. Uite, are şi ştampila C.T.C.

— Areto, niciodată să nu contrazici un rege. Ia gândeşte-te şi tu puţin: ca mâine ne cântă cucuveaua la cap şi noi suntem ca partida conducătoare faţă-n faţă cu opoziţia. Ce fel de rege sunt eu, dacă supuşii mei nu mă ascultă şi-mi discută deciziile? Ori vrei să dau o lege specială în acest sens?

— Să n-o treci prin parlament dragă, pentru că până va fi promulgată, o să se mărite Nausicaa şi-o să-ţi facă şi-o grămadă de nepoţi. Mai bine dă-o în regim de urgenţă.

— Bună idee, – încuviinţă regele, dându-se jos din pat, apropiindu-se de cel al reginei, şi încercând să pună un genunchi în

patul acesteia.

În clipa aceea, auzi un zgomot de parcă o persoană, s-ar fi răsucit pe duşumea. Ea îi spuse lui Alcinou:

— Ai îmbătrânit dragă. Ai văzut cum îţi trosnesc oasele?

— Cred că este de la un şoricel – negă regele cuvintele reginei.

— De când trosnesc duşumelele în halul acesta sub paşii şoriceilor?

— Atunci cu siguranţă este pisica.

— Dar noi n-avem pisică – se împotrivi

— Şi atunci cine prinde şoriceii? D.N.A-ul?

— De unde vrei să ştiu eu? Ce, eu sunt regele?

— Şi mă rog, de când un rege ţine evidenţa şoriceilor şi pisicuţelor din palat? Asta este treaba presei şi a televiziunii

libere, care se ocupă de toate treburile serioase ale regatului – regele luă un ziar. Ia ascultă aici: „Roxana îşi ţine banii în sutien”… Cred că am greşit rubrica.

— Păi dacă a transformat sutienul în puşculiţă, unde le mai ţine pe gemene?

— Care gemene? A… Păi la parlamentarul acela englez!

— Nu dragă. Mă refeream la balconaşe.

— S-ar putea să intre în categoria clădirilor care trebuie întărite, din cauza riscului seismic ridicat, rosti Alcinou.

Areta dădu din mână.

— ia ascultă – spuse regele răsfoind în continuare ziarul – am ajuns la ştirile politice…

Într-adevăr, zărise pe pagină fotografia primului ministru, pe care, dacă ar fi fost după el, l-ar fi trimis undeva în Africa să-l

mănânce crocodilii, aşa de tare îl iubea.

Aşaa… Agenţia Regalpress ne informează… „Claudia poartă bikini roşi de revelion”.

Areta se uită la Alcinou nedumerită. Regele se uită acuzator la regină:

— Numai tu porţi gogoşari, moartea pasiunii, impotenţa perpetuă, o adevărată crimă de Lezmajestate, cauza atâtor divorţuri nefericite.

— Dar administratorul – încercă femeia să schimbe discuţia în mod discret – nu are nicio responsabilitate? Nu de aia îl plăteşti?

— Ba am să-l plătesc să-mi cumpere o duzină de perechi de tanga de la solduri, pentru a acoperi toate evenimentele importante ale anului – rosti cu năduf regele. Şi-şi notă problema într-un carneţel.

— Dacă zgomotul pe care l-am auzit –

continuă cu încăpăţânare femeia – a fost produs de un hoţ?

— Tot ce este posibil, aprobă regele, ai văzut tu administrator cinstit? Al nostru, cel puţin ne fură cât să nu se bage de seamă.

— Dar eu mă gândeam la un hoţ profesionist, ca în filmele acelea americane cu Robert De Niro, în rolul principal.

— Păi ăştia şi când sunt amatori, nu poţi să-i deosebeşti. Şi pe urmă au ajuns atât de mulţi, încât omul cinstit a devenit o raritate, trase concluzia Alcinou. Dar ce să fure dragă de la noi? Că argintăria ta am amanetat-o, pantalonii i-am dat la cârpit, iar pantofii la pingelit. Nici până acum nu mi i-a adus pantofarul, şi de fiecare dată când îl caut, este închis pentru inventar. Să ştii că nemernicul ori mi i-a vândut, ori mi-i poartă pe şest. Uite, am ajuns ditamai regele, să

merg la şedinţele senatului, în ciorapi şi papuci. Aoleu, Areto, crezi că l-au tentat prăpădiţii ăia de adidaşi pe care tocmai voiam să-i pun pe gard? Tu cum ai zice să rezolvăm această situaţie de criză?

— Să strigăm hoţii, întrebă regina.

— Stai puţin, ce faci. Tu mă întrebi pe mine, sau eu te întreb pe tine.

— Atunci să-i cerem în mod politicos să iasă de unde s-a ascuns.

— Dar nu suntem decât noi doi aici. Adică ce vrei să spui: că eu simt hoţul? Uite domnule, se lamentă regele, trăieşti cu femeia o viaţă de om şi nu ştii cu cine ai de a face. Mata Hari ce

— Auzi? Până aici, – se supără Ar et a. Să nu te legi de mama, că ea săraca nu ţi-a făcut nimic.

În vreme ce regele şi regina se priveau

chiondorâş, de afară, se auzi o voce stridentă:

— Săriţi coniţă, că mă omoară.

— Hopa! exclamă Alcinou. Hoţul nostru este în schimbare de voce.

Regele puse mâna pe o măturică cu coadă, uitată de femeia de serviciu într-un colţ al camerei.

— Intră cu mâinile sus – strigă la rândul său, poruncitor regele.

Înăuntru intră o femeie tânără, la vreo 30 – 35 de ani, cu forme rotunjite, uşor rubensiene, al cărui corp semăna cu o copie izbutită după Venus din Milo. Singura diferenţă dintre cele două, consta în faptul că în timp ce prima nu avea braţe de loc, surata sa pământescă le mişca agitată pe ale sale, deasupra capului.

— Stai Alcinou, nu trage. Este dădaca.

— Crezi?

— Nu vezi că seamănă?

— Şi dacă este plastografie?

— Ce păcatele mele să fiu? Ia auziţi coniţă, m-a făcut proastă…

— Tu să taci. N-ai dreptul la replică. Mai bine spune: Eşti înarmată?

— N-am făcut maică armată de când mama m-a făcut.

— Dar înainte de asta?

— Nu-mi amintesc.

— Vino încoace să te controlez, zise regele cu asprime, sprijinind mătura de marginea patului.

— Ce faci neruşinatule, ţipă scandalizată Areta. Ai de gând s-o pipăi în prezenţa mea? Ţap bătrân!

— Lăsaţi-l coniţă… C-aşa e împăraţii, zise împăciuitoare dădaca. Să pună ei

mâinile peste tot. Dar să ştiţi că sunt cu impozitele la zi. Sunt

— Dezgustător – se strâmbă regina.

— Ba nu-i adevărat – zise regele apropiindu-se de dădacă şi mirosind-o – miroase chiar foarte frumos – şi privind-o pe femeie o întrebă:

— Cu ce te-ai dat? Little black dress sau cu Chanelle?

— Dar ce căutai la uşă? întrebă curioasă regina, care se dăduse jos din plapumă şi acuma îşi făcea conştiincios patul, ceea ce nu se poate spune despre bărbaţi, la care dezordinea din cameră este proverbială.

— M-a trimis Nausicaa la Doamna.

— Foarte bine, exclamă regele. Doamnă, du-te la fiica noastră şi vezi ce doreşte. Eu rămân cu dumneaei, până la

epuizarea misterului. Cercetările trebuie adâncite, pentru că descoperirea adevărului este mai presus de orice. Juri să spui adevărul?

— Nu.

— Cum aşa? – se miră Alcinou.

— Fiindcă justiţia este coruptă. Şi orice aş spune în apărarea mea, tot o să mă condamnaţi.

— Ba ştii ce? – interveni regina – mai pune-ţi pofta-n cui, bărbate. O lăsăm pe dădacă să elucideze misterul de una singură.

— Fără O.T.V?

— Numai cu resurse proprii. Iar tu, pentru siguranţa regatului şi a mea, vii cu mine. Şi regina îl trase pe Alcinou după ea, către uşă.

— Dar ce s-a întâmplat coniţă?

— Areta, are vedenii. Cred că i s-au bramburit hormonii. Vede peste tot numai bărbaţi. Şi când pune mâna pe câte unul, nu-i mai dă drumul, după cum vezi.

— Lui Alcinou i se întâmplă taman invers. Aşa este când te apropii de andropauză.

— Andropauză?

— Ea crede că aici în încăpere se ascunde

— Este tânăr sau bătrân? – întrebă curioasă dădaca.

— Şi tu Brutus – zise regele, apoi ridică din umeri. Nu ştiu, că nu i-am cerut buletinul.

Regele şi regina ieşiră din dormitorul regal, înăuntru, rămase numai dădaca.

— Va să zică, situaţia se prezintă astfel: în dormitor se găseşte o persoană străină.

Nu ştim cine este, nici cum arată, despre unde s-a ascuns nu mai vorbesc, în schimb, ştim sigur că se numeşte Andropauză. Poftim. Singurul martor care putea să ne ofere mai multe amănunte, a dispărut de la locul faptei.

Înăuntrul dormitorului regal, rămase numai dădaca. Ea, făcu câţiva paşi prin încăpere, şi începu deodată să strige cu glas încetişor:

— Autonoe… Autonoe… Unde eşti tu piază rea?

Uşa se deschise brusc şi înăuntru năvăli ca o furtună, o tânără frumuşică:

— Să trăiţi şefa, la ordinele Dvs.

— Cum ai reuşit să vii atât de repede? – se miră dădaca

— Ascultam la uşă.

— Bine. Fii atentă fată, ceea ce îţi spun

acum, este o problemă de stat.

— Ce bine, – exclamă Autonoe fericită – că tot mă dureau picioarele. Eu stau pe patul reginei, că este mai moale. Ia şi tu un scaun.

Dădaca dădu din mână a lehamite.

— Tu ştii să ţii o taină?

— Dacă nu arde prea tare.

— În camera asta s-a întâmplat ceva misterios.

Faţa lui Autonoe se lăbărţa într-un zâmbet radios.

— Mai poate moşul, mai poate?

— Nu este ceea ce îţi închipui tu. Ia verifică uşa.

— N-are niciun pic de praf pe ea.

— Vezi dacă-i închisă.

— Beton. Vrei s-o deschid?

— Nu, las-o aşa cum este – dădaca

începu să mormăie. Va să zică, pe sub uşă nu a putut să treacă, iar prin gaura cheii nici pe-atât.

Autonoe se uita la dădacă plină de curiozitate. La un moment dat, nu mai răbdă şi o întrebă:

— Auzi bre? Ia zi matale. Nu-i aşa că te simţi bine cu capul?

— Taci fa! sau nu-ţi spusei? în camera asta se află un hoţ.

— Un hooţ? Spune repede: este tânăr sau bătrân?

Autonoe îşi făcu cruce.

— Ţi-e frică?

— Nu. Dar m-am rugat la Dumnezeu, să semene cu Mircea Radu, pe care l-am visat într-o noapte.

— Dar unde este, că nu-l văd.

— După legea probabilităţilor, locul cel

mai bun pentru ca o persoană să se ascundă, este… este… dulapul!

— Deschide-l dumneata dădacăzise Autonoe, retrăgându-se câţiva paşi strategic.

— Ţi-e frică?

— Mie? Păi cunosc artele marţiale ca pe Tatăl Nostru. Dar… – continuă fata cu o voce şovăitoare – dacă sare de acolo?

— N-are timp. Fiindcă îl pocnesc eu cu mătura.

— Şi dacă este mort?

— Atunci nu mai sare. În cel mai fericit caz, îţi cade în braţe. Am văzut scena asta într-un film, Brr… ce palpitant.

— Draga mea dădacă, ţie ţi-a încredinţat regele această îndatorire patriotică, aşa că sacrifică-te.

— Bine… – dădaca trase aer în piept. Ai

grijă, stai cu mătura pe aproape.

Dădaca deschise brusc uşa dulapului. În afară de haine, în dulap nu se afla nimeni.

— Stimată domnişoară, în dulap nu se găseşte niciun cadavru. Toate urmele de sânge sunt şterse. La ce concluzie ajungem în situaţia asta?

— Înseamnă că femeia de serviciu, a făcut curăţenie de dimineaţă.

Autonoe făcu o reverenţă.

— Păi acum suntem „de dimineaţă”.

— Am vrut să spun, ieri de dimineaţă, alaltăieri etc.

— Va să zică, legile probabilităţii nu corespund în această situaţie.

— Sunt greşite total. De altfel, nu ştiu dacă ai observat, dar în general, toate legile sunt greşite. Cu alte cuvinte, îşi fac de cap,

şi mai au tupeul să-şi bată joc de toţi muritorii.

— Ştiu unde este.

— Cum ai ghicit aşa repede? Că dumneata nu bei niciodată Nova Brazilia şi nici cafea Jacobs.

— Este sub pat. Aşa că acum este rândul

— Al meu… Uffi Cât urăsc eu clipele astea. Ieşi papucule de sub pat…

— Ce papuc, vezi dragă, am impresia că încurci ancheta.

— Am vrut să spun, „ieşi hoţule de sub pat”. Mâinile sus!

— Autonoe…

— Da.

— Explică-mi şi mie, cum poate cineva să iasă de sub un pat, cu mâinile ridicate?

— Asta este treaba lui, ce, eu l-am pus

să se ascundă acolo?

În vreme ce femeile vorbeau, de sub pat apăru un cap ciufulit şi o mână. Mâna flutura o frunză de viţă.

— Ce-i asta Autonoe?

— Probabil a rămas de la femeia de serviciu când a făcut curat. Mă duc să o caut.

— Cum? îţi părăseşti în clipa aceasta atât de importantă pentru ţară, postul? Iar tu nu te mişca şi nu te mai hlizi ca o babă ştirbă la colaci, de parcă te gâdilă cineva la tălpi, dacă nu vrei să capeţi un cucui.

Capul de sub pat, zise rânjind:

— Până la urmă ce fac: ies, sau rămân aici?

— Ieşi! – zise Autonoe.

— Adineaori spuneaţi că mă omorâţi. Prefer să intru la loc, dacă nu vă supăraţi.

— Să ştiţi d-le că suntem cu totul împotrivă.

— Atunci ce-aţi zice, dacă am să vă rog respectuos să aşezaţi puşca uşurel la locul ei, să nu se descarce, Doamne fereşte, cumva din greşeală.

— Poftim, acum poţi să ieşi fără teamă.

— Nul – ţipă dădaca.

— Hotărâţi-vă odată. Aici este curent. Haaa… ptiu!!!

— Noroc.

— Mulţumesc.

— Mai aveţi puţintică răbdare, să lămurim situaţia.

Autonoe, o întrebă în şoaptă pe dădacă:

— De ce te-ai răzgândit dragă?

— Nu l-ai văzut?

— Numai capul şi urechile. Dar să ştii că mie îmi place. Arată ca nebunul acela de

Mel Gibson. E drăguţ.

— Dar ia întreabă-l, în afară de frunza aceea de viţă, pe care mai mult ca sigur a furat-o de la bucătărie, aşa că pe ziua de astăzi, adio sărmăluţe la prânz, mai are ceva pe el?

— Crezi că a dat lovitura şi la mărar? D-le, ce fiinţă diabolică, ăsta şi-a propus să înfometeze tot regatul… Eşti sigură?

— E gol puşcă. Ca un prunc nou născut, şi fără dinţi în gură.

— Simt că mi se ridică glicemia şi colesterolul. Vreau să văd şi eu.

— Stai, nebuno!

Autonoe, foarte curioasă, se apropie de pat şi se aplecă puţin, să privească pe sub faldurile cearşafului, care-l învăluiau pe necunoscut, ca o boneţică. Boneţica se strânse şi mai tare în jurul capului, spre

marea supărare a lui Autonoe.

— D-le, nu vă lipseşte nimic?

— Tu crezi că este nebun să-şi facă în faţa ta inventarul? Nu se întreabă aşa. Fii atentă la mine. D-le, eşti gol?

— Simt. N-am mâncat de două zile.

— Nu de mâncare te întrebam.

— N-am găsit nimic dedesubt ca să pun pe

— Autonoe, aruncă-i o rochie.

— Prefer un pantalon şi o cămaşă.

— Când ai intrat dedesubt, n-aveai asemenea pretenţii. Nu vrei stimabile să te şi însurăm?

Necunoscutul, luă hainele aruncate de femei, se îmbrăcă aşa cum putu, şi ieşi afară.

— Vă mulţumesc tare mult, sărut mâinile…

Omul se îndreptă hotărât spre uşă.

— Văd că vrei să ne părăseşti. Sper că nu eşti nerecunoscător din fire.

— N-aş vrea să abuzez de amabilitatea Dvs.

Autonoe, îşi bombă pieptul, făcu un pas înainte şi sări cu gura:

— Ba dimpotrivă d-le, abuzează cât îţi pofteşte inima.

— Ar trebui să-i amintim domnului că ne este

— Vă dau hainele înapoi.

— Nu mulţumesc, poţi să le păstrezi. Dar iartă-mi curiozitatea: cum ai ajuns aici?

— În urma unui naufragiu pe mare.

— Şi te-au aruncat valurile până în odaia regelui şi a reginei?

— Nu. M-a adus Nausicaa.

— Na belea. Şi eu care nu am crezut

nicio clipă, că poate corupţia să ajungă atât de sus.

Autonoe alergă spre uşă, se opri, ascultă o clipă şi se întoarse cu o faţă speriată.

— Ne-am ars. Vine regele. Intră repede sub pat.

— Nu intru nici mort. Am alergie.

— Bine, zise dădaca. Tot nu este nimeni în dulap. Poftiţi d-le… Eu am să rămân aici, iar tu Autonoe, pune mâna pe mături…

În camera regală, intră regele.

— Aici sunteţi?

Se întoarse către Autonoe care se opri şi făcu o reverenţă.

— Domnişoară, mi-am uitat ochelarii în sala tronului. Fă bine te rog şi mi-i adu.

— Maiestate…

Când Autonoe trecu pe lângă dădacă,

aceasta îi şopti:

— Cheam-o pe regină, cât poţi tu de repede.

Autonoe încuviinţă.

— Dar unde în sală, Măria Ta, pentru că sala tronului, este foarte mare?

— Nu ştiu – îi răspunse regele cu sinceritate. Caută-i pe unde ştii (că oricum n-ai să-i găseşti, fiindcă sunt în buzunarul meu), şi vino cu ei cât mai târziu, că fără ei, nu pot să semnez decretele.

— Dacă nu-i găsesc, pot să vă aduc un stilou?

— Draga mea, nu am văzut niciodată un rege cu stilou la ochi. Poate vreunul miop. Ai plecat, fata mea?

Autonoe ieşi.

— Ce bine că a plecat – oftă uşurat Alcinou.

— Mie nu-mi pare bine de loc – zise dădaca înţepată.

— Ia spune draga mea…

— Da sire.

— Aş vrea să vin la tine, să beau o cafea.

— Vreţi să fiţi acuzat de bigamie?

— Din cauza cafelei, sau a ta. Păi eu, nu vreau să mă însor, fiindcă sunt deja însurat.

— Să înţeleg că veniţi şi cu soţia?

— Adică să o facem în trei? – zise regele uluit. Iată o propunere interesantă… – ochii regelui străluciră – dar nu… Am să vin singur. În cel mai rău caz, cu cafeaua. Sunt sătul draga mea de femeia care toată ziua mă bate la cap, – parcă n-aş avea pentru asta pe ceilalţi supuşi ai mei – şi când îi cer T.V.A. –ul, se face că nu aude bine, sau nu înţelege, de parcă i-aş vorbi

într-o limbă străină.

— Nu vorbiţi de lup, fiindcă-l aud venind.

Dădaca începu să zâmbească cu gura până la urechi.

— Aoleu, Areta… Unde să…

— Sub pat, sire?

— Nu păcatele mele, că mă dor toate oasele.

— Atunci… în dulap?

Regele Alcinou intră în dulap, în timp ce dădaca îşi dădu o palmă peste frunte. În camera regală, intră regina Areta şi Autonoe.

— Am venit. Dar ce-ai păţit dragă, de eşti aşa de tulburată?

— Aşa este ea întotdeauna – zise Autonoe.

Regina îşi bătu mâinile.

— Ce bine fetelor că suntem şi noi puţin singure. Pentru că nu avem un program special astăzi, ce-aţi zice să scoatem hainele din dulap, şi să ne uităm la ele?

Dădaca începu să-i facă semne disperate lui Autonoe.

— Dar ce-ai dragă? – o întrebă regina.

— Aşa a făcut de dimineaţă – zise Autonoe. Cred că este răcită.

— Să-ţi faci un ceai cu muşeţel. Îţi ia răceala cu mâna. Şi cum vă spuneam. Am acolo câteva rochii superbe, lungi până la genunchi, cu fermoar ascuns şi şliţ, iar sus, au un decolteu destul de generos. Sunt convinsă că o să vă facă plăcere să le vedeţi. Ce ziceţi de ideea mea?

— Cine v-a dat-o? Autonoe?

— N-am dat-o eu. Dar ideea este într-

adevăr diabolică, am vrut să spun teribilă. Numai că nu putem să deschidem dulapul. S-a pierdut cheia.

— Nu vă faceţi griji – le linişti regina – întotdeauna am la mine cheia de rezervă.

Dădaca şi Autonoe schimbară o privire grăbită.

— Maiestatea voastră.

— Poftim.

— Să ştiţi că am angajat pe cineva să păzească lucrurile din dulap.

— Şi unde se găseşte acest om că nu-l văd.

Dădaca arătă cu degetul spre dulap.

Autonoe, încuviinţă.

Areta se apropie de dulap şi ciocăni în uşa de lemn.

— Domnule paznic, ştim că eşti acolo, te rugăm să ieşi puţin afară.

Din dulapul care se deschise cam pe sfert ieşi regele Alcinou.

— Alcinou? – întrebă mirată regina – ce faci tu dragă în dulap?

— Îţi răspund imediat – zise regele scuturându-se de praf şi strănutând zgomotos – Ce face regele în timpul liber?

— Nimic – răspunse regina.

— Ai perfectă dreptate. Nimic. Atunci ce mi-am zis eu? (şi după asta ai să-ţi dai seama ce fiinţă genială sunt). Ia să-mi iau şi eu o jumătate de normă, să câştig un ban suplimentar, ca să pot merge cu întreaga familie în weekend.

— Minunat. Şi te-ai angajat s-o păzeşti în timpul liber pe dădacă.

— Stai puţin. Nu te ambala. Eu ţi-am explicat. Acum trebuie tu să-mi explici, body-guardul celălalt, pe cine păzeşte?

— Cum?

— Păi în dulap mai este cineva.

— Dumnezeule, Alcinou… Te-am luat din camera asta ca să nu te ispitească dădaca, iar tu te-ai închis în dulap cu un străin? Nu ştiam dragă, că eşti atât de vicios. Plec la mama. Eu una, în casa asta nu mai rămân. Stricatule!

— Nu pleci nicăieri. Problema trebuie lămurită. Cu atât de mult cu cât observ că o astfel de invenţie tehnică, mai poate avea şi alte întrebuinţări, nu numai pe aceea de a depozita în el hainele.

Regele se întoarse spre Autonoe:

— Tu du-te repede şi adu nişte apă, că situaţia se încinge.

Regele se întoarse spre regină:

— Doamnă, nu mă las influenţat de insinuările dumitale calomnioase. Vreau o

explicaţie logică, care să stea în picioare. În sfârşit, poate să stea şi jos.

Uşa se deschise.

— Am adus şi apa. Să chem şi pompierii?

— Tu să taci. Aveţi cuvântul doamnă.

Areta se îndreptă hotărâtă spre dulap şi bătu în uşa masivă de lemn.

— D-le, sunteţi acolo?

— Îhî…

— Ce-a zis, ce-a zis? – întrebă curioasă Autonoe. De aici nu se aude prea bine.

— Nu vreţi să ieşiţi puţin ca să lămurim situaţia?

— Îhî.

— După vorbă, se cunoaşte că nu-i de pe la

Necunoscutul ieşi, dar când dădu cu ochii de dădacă şi de Autonoe, se întoarse

hotărât să intre în dulap.

— Ce s-a întâmplat?

Necunoscutul se întoarse iarăşi şi căzu în genunchi în faţa reginei:

— Doamnă, salvaţi-mă. Femeile astea nu sunt sănătoase. M-au ţinut sub pat, m-au băgat în dulap, şi acum vor să mă înece.

— Dar eu domnule – răspunse cu demnitate regina – nu ştiu să înot.

— Atunci veţi asista la o crimă îngrozitoare, care se va săvârşi sub ochii Dvs. Cu martori.

— Are dreptate (încuviinţă regele). Dacă nu-l îneacă de bunăvoie dădaca şi Autonoe, îi tai eu capul.

— Să nu exagerăm dragă Alcinou, tu n-ai tăia nici măcar o găină.

Regina se întoarse spre necunoscut:

— Şi zici că te-au ţinut…

— Sub patul fiicei Dvs., Nausicaa.

— Vezi Alcinou, merită să-i acordăm circumstanţe atenuante. Şi ce căutai sub patul ei? Alt loc mai bun nu ai găsit?

— Bravo nevastă. Acum dă-i şi sugestii.

— Dacă ştiam că provoc atâtea discuţii, mă ascundeam sub patul Dvs., zise necunoscutul uitându-se la regină.

— În niciun caz fiule, – zise regele repede – lasă că a fost bine cum a picat. La vârsta mea să mă ocup de un divorţ... Pe câtă vreme o nuntă... sesizezi diferenţa.

— Fiică a măritului Rexenor.

— Hopa! – exclamă surprinsă Autonoe – ăsta vă ştie toate neamurile.

— Vă rugăm faceţi linişte. Să ascultăm declaraţia de presă – ceru dădaca.

— Voi să tăceţi, – se încruntă regele – c-am văzut ce se întâmplă dacă vorbiţi.

„… vă rog să mă trimiteţi acasă.

— Dar eşti acasă dragul meu. Convinge-te şi tu singur: uite, asta este duşumeaua, iar ceilalţi pe care îi sprijină dădaca şi Autonoe, sunt pereţii laterali.

— Cad la picioarele Dvs., mărită doamnă.

— Iarăşi, – zise regele – ai mai căzut o dată. Vezi că strici duşumeaua.

— Măi Alcinou, – zise miloasă regina – vrea amărâtul să meargă acasă. Nu vezi, abia se mai ţine pe picioare.

— Observi? A început doamna să te placă. Nenorocirile dumitale au impresionat-o în mod pozitiv.

— Iertaţi-l sire. Uitaţi-vă la el ce nefericit e. Parcă ar fi José Armando.

— V-am spus să nu vă mai uitaţi la televizor. Ăla vă perverteşte sufletele

voastre nevinovate, vă bagă în minte tot felul de prostii şi vă manipulează în mod periculos. Şi nici măcar nu vă pune să semnaţi fişa de protecţia muncii. De ce credeţi că astăzi sunteţi numai manipulante şi nu prinţese sau regine? Televizorul dăunează grav sănătăţii. Atât de grav, încât reclama s-a întins şi la ţigări.

— Mie una au început să-mi dea lacrimile – zise dădaca trăgându-şi nasul.

Alcinou le privi sever.

— Vă rog să nu faceţi apă pe jos. Autonoe, ia mopul. Dar ce credeţi voi, că suntem la cursurile de inundaţie? N-am de gând să calc prin toate băltoacele pe care le faceţi voi prin apartament. Mai ales că sufăr şi de reumatism.

— Şi pe urmă nu pot să înghit apa de mare, dar să mai calc prin ea. Îmi dă vertij.

Dar dmnneata, uite că m-a luat şi pe mine valul şi am uitat să te întreb: Cum te cheamă d-le şi de unde vii?

— Mă numesc d-l Sardinelis.

— Şalău, plătică, ştiuculiţă… Şi de unde veniţi d-le Broscanelis?

— Sardinelis, dacă nu vă supăraţi. Sluga

Dvs!

Necunoscutul făcu o plecăciune adâncă.

— Ştiu, ştiu, din familia Marinatos. Dar ca viitor ginere, nu este recomandat de protocol să fii atât de protocolar. Ai grijă cu aplecatul ăsta. Dăunează mult la coloană, tot aşa cum tutunul dăunează grav plămânilor. Mi-a spus-o un doctor, care era fumător. Sursă sigură. Un unchi din partea mamei, care făcuse din gestul acesta o

adevărată pasiune, ca să nu-i spun artă, a sfârşit prin a rămâne cocoşat. Ori cum ţi s-ar părea ca atunci când popa o să vrea să-ţi pună pirostriile, să vezi că le aşază unde nu trebuie?

— Şi mama are o căţeluşă atât de păroasă, că nu ştie unde este coada.

Autonoe zise aceste lucruri, aruncând o privire nevinovată în jur.

— Acum ştiu unde este mopul care a dispărut acum trei zile. Dădacă, am să te rog să i1 scazi din salariu

— Nu e mopul.

— După ce-l cunoşti?

— Dacă-i bagi degetul în gură, muşcă.

— Şi eu am un dog – zise dădaca.

— Şi lui îi bagi degetul în gură? – întrebă curioasă regina. Nu este deloc igienic, dragă. Câinii ăştia, nu se spală de

loc pe dinţi după ce mănâncă. Nici măcar nu pun lăbuţa la gură când râgâie.

— Aveţi perfectă dreptate, câinele meu Argos, ştiţi ce făcea?

— Tăcere! Aici se vorbeşte despre o nuntă, nu suntem la o şedinţă chinologică, sau hau-hau-ologică, ori cum naiba se mai cheamă. Aţi înnebunit cu toţii? Ăsta nu mai este regat, este un spital de nebuni. Te-am întrebat d-le Sturionis, de unde vii, iar dumneata ai început să dai din coadă, adică să te abaţi de la subiect ca o corabie de la rută. Fiţi-ar căţeluşa ta a dracului Autonoe, că numai tu şi potaia ta sunteţi de vină. Să-mi aminteşti Areto, ca data viitoare s-o trimit în exil.

— De unde vin?

Regele dădu din cap.

— Din insula Ogigia, de la zeiţa Calipso.

Se auzi o exclamaţie de admiraţie şi de alte sentimente amestecate.

— Oh, nu! Asta mai lipsea. Măi Stavridică, măi crabul lui tata, măi scoică scufundată în mâlurile oceanului planetar. Tu vrei cu tot dinadinsul să stricăm echilibrul demografic al insulei Feacilor? Nu mi-este de ajuns câţi au emigrat în Itaka, ca să se însoare cu văduva Penelopa, care acum dansează sirtakis cu vreo cincizeci de peţitori, pe averea lui bărbatu-său?

Necunoscutul se înecă şi începu să tuşească. Autonoe ridică găleata.

— Fără apă vă rog. Sunt sătul de ea până-n gât. Ba cred că şi peste urechi.

Pe sală se auziră nişte paşi, şi înăuntru, intră Nausicaa.

— Gata, misterul este pe cale de rezolvare…

Dădaca îşi frecă mâinile fericită.

— Broscuţa lui mămica, ce bine că ai venit – rosti cu duioşie regina.

— Tu să taci. Eu sunt proprietarul lacului. Ia spune fata mea. Unde l-ai întâlnit pe viitorul tău soţ?

— Pe malul mării.

Ochii albaştri ai fiicei regelui clipiră nevinovaţi.

— Vai ce romantic – interveni Autonoe pe care o mânca limba. A coborât dintr-un

Mercedes-Benz, îmbrăcat cu un costum Gucci, sau Giorgio Armani?

— După cum arată în clipa de faţă, eu aş zice că mai degrabă la Giorgio Sărmani Ei?

— Cred că smoching-ul l-a uitat acasă pe umeraş.

— Asta este – dădaca dădu din cap.

Frunza de viţă, Autonoe. Trăiască viile autohtone.

— Auzi bărbate? Nenorocitul, mi-a stricat fata – regina îşi suflă zgomotos nasul în batistă. E adevărat d-le?

— Are toate şuruburile şi piuliţele la locul lor. Puteţi să vă convingeţi şi singuri. Nu lipseşte niciun căpăţel de aţă.

— Situaţia este gravă d-le, zise regina.

— Ba devine din ce în ce mai palpitantă – se vârâ în discuţie Autonoe. Ca în „Lacrimi de iubire”.

— Iar aveţi de gând să plângeţi?

Cele trei femei dădură simultan din cap.

— Va trebui să deschidem pe un forum al televiziunii noastre naţionale, un topic pe această temă – se burzului Alcinou.

Regele se întoarse spre regină:

— Măi Areto, măi. Cum evoluează dragă lucrurile, odată cu timpul. Ce-ar fi zis taică-tău şi maică-ta, dacă aş fi venit să-ţi cer mâna în pielea goală şi numai în adidaşi?

— Ori toată, ori nimic.

— Mulţumesc pentru precizare. Va să zică aşa... A apărut despuiat în faţa ta copilă.

— Ţineam o ramură cu frunze în mână.

— Auziţi, ţinea ceva în mână – interveni Autonoe care nu se putea abţine să nu spună şi ea ceva.

— Asta este şi mai grav. Seamănă cu o declaraţie de dragoste la prima vedere.

— Dar n-o cere prea repede? – întrebă regina. Cu viteza care s-au desfăşurat lucrurile, nu m-ar mira să apară pe uşă şi câţiva nepoţi sau nepoate.

— Şi pe urmă ce-a mai făcut? Mă interesează, pentru a mă pune şi eu la punct cu ultimele noutăţi. Şi aşa zice maică-ta că de când m-am însurat, n-am mai pus mâna pe o carte.

— M-a cuprins cu mâinile de genunchi – zise Nausicaa.

— Şarpele! – exclamă Areta.

— Ce romantic!... (cine a scos această exclamaţie, trecem sub tăcere).

— Prin urmare, apare el, în costumul acela neortodox...

— Musulman? – întrebă dădaca.

— A lui Adam, fa, – interveni Autonoe care era mai bine documentată cu vestimentaţia începutului de mileniu.

— Tu pe ăsta de unde îl cunoşti?... O ia pe genunchi...

— De genunchi, încercă d-l Sardinelis

să mai îndrepte situaţia, care semăna cu o bancă cu puţin mai înainte de a da faliment.

— De aici, de la balconul palatului s-a văzut altfel. Ascultă-mă pe mine, care sunt doctor în probleme matrimoniale şi patru ani am deţinut rubrica inimilor străpunse, bătute sau strânse de gât, din cotidianul local Amoraşul. În concluzie, îţi spun între patru ochi, care de fapt sunt mai mulţi, că nunta, felicitările şi darul, se vor organiza în cursul zilei de mâine, la biserica din colţ. Să mergem Areto.

— Măria Ta, – strigă disperat d-l Sardinelis, văzând că toţi vor să iasă, lăsându-l singur numai cu Nausicaa.

— Poftim.

Regele se opri o clipă din mers.

— Care este maximul de pedeapsă pentru bigamie?

— Două soacre.

Se spune că Ulise, a ajuns în cele din urmă, la casele lui din Itaka, unde s-a însurat pentru a doua oară cu Penelopa, ca să nu uite cumva femeia că este măritată.

Regele Alcinou, mai trăieşte şi el. A făcut burtă, a chelit puţin, şi aleargă după dădacă, pe care nu reuşeşte s-o prindă niciodată, pentru că nu-l mai ţin puterile, şi mai ales pentru că este păzit în permanenţă de scorpia de nevastă-sa, care îi cere note explicative pentru orice mişcare.

Nausicaa, şi-a găsit şi ea sufletul pereche, dar uneori nu ştie nimeni de ce, atunci când priveşte spre mare, parcă îi vine puţin de tot să plângă.

Autonoe, şi-a cumpărat calculator şi s-a băgat pe un forum la o.t.v., aducându-i la disperare pe cei de acolo. Îi plac

telenovelele şi are un dulap plin cu batiste. Iar cheia o ţine de gât, pentru orice eventualitate.

(Sfârşit)

Fidelitate

Cerşetorul îşi acoperise faţa cu gluga aceea, de fapt o bucată de pânză de sac, o zdreanţă veche, slinoasă şi jerpelită, mirosind încă a fum. Se retrăsese între cele două coloane unde umbra cădea ca un frunziş des acoperindu-i fiinţa pe de-a-ntregul. Îşi înfipsese bărbia în piept iar ochii strălucitori, albaştri îi fură acoperiţi de marginea glugii răpănoase. Nu se zăreau decât pometii obrajilor ca nişte pete întunecate de culoare şi mustăţile cândva

blonde acum înspicate. Erau amestecate cu barba sălbatică coborâtă pe piept ca la un patriarh. Mâinile lui solide ieşeau de sub haina aceea ponosită şi îşi împletiseră degetele unele într-altele asemenea unui rămuriş uscat întrepătruns prin alipirea naturală a doua coroane de arbuşti învecinaţi. Pe zidurile înalte, între scuturile de luptă agăţate pe pereţi, făcliile fumegau azvârlind o lumină şovăitoare, tremurândă.

Nu trecu mult şi cerşetorul tresări ciulindu-şi urechile. Urechile lui sensibile la variaţiile infime ale tăcerii, auziseră nişte paşi uşori, destul de mulţi călcând furişaţi alunecând pe coridorul învecinat străjuit de coloanele înalte, sobre de marmoră. Un miros dulce de parfum în vadă subtil sala şi, dintr-odată, cerşetorul simţi prezenţa stăpânei casei. Fără să o vadă, ştiu că ea se

găseşte la câţiva paşi de el, cu mâinile împreunate nervos pe piept cu trupul cutremurat de spasmele unor mici emoţii.

Chiar dacă nu o privi în niciun fel, cerşetorul ştiu cât este de frumoasă. Era aşa cum trebuie să arate o femeie la 40 de ani matură şi împlinită risipind în jurul ei parfumul acela ciudat, exotic, de-a dreptul înnebunitor.

Tandreţea acelui miros îl îmbrăţişa şi-i provoca simţurile amorţite într-o comă a timpului, destul de profundă, din care crezuse că nu o să-şi mai revină niciodată. Senzaţia deşi ar fi trebuit să fie liniştitoare, îl provoca, stârnindu-i instinctele de vânător. Simţi cum se ridică perii uşor pe ceafa şi nările se dilatară de aşteptare, respirând încordat. Îl durea pieptul de atâta tensiune reprimată. Stăpâna casei intrase în

sală însoţită de femeile din iatac. Ea le făcu semn şi doamnele se retraseră îndată fără să rostească un cuvânt, dispărând la fel de silenţios aşa cum apăruseră. Se auzi numai foşnetul rochiilor care se îndepărtau.

Stăpâna o opri numai pe bătrâna Evricleea lângă dânsa şoptindu-i ceva neînţeles.

Evricleea dispăru câteva clipe şi se întoarse cu un scaun înalt. Stăpâna se aşează cu măreţia rangului ei, aranjându-şi cochetă cutele rochiei albe. Privirile ei continuară în acest timp să fi urmărească nedumerite şi uşor uimite pe cerşetorul din faţa ei a cărei prezenţă o tulbura. La început nu îşi dădu seama. Treptat realiză că există o tensiune în aer, simţea o încordare în trup, respiraţia i se iuţise. La naiba. Necunoscutul acela tăcut din faţa ei avea cevanu ştia ce anume,

dar simţea acest lucru prin toţi porii-care îi aparţineau numai ei.

— Evricleea! – şopti stăpâna – te rog să mai aduci un jeţ.

Evricleea făcu o plecăciune adâncă.

— Să pui o blană moale peste el şi am să te rog să-mi stai aproape.

Vocea îi sunase un pic nesigură. Pe toţi zeii. Deşi mai vorbise cu alţi oameni străini, ba chiar îşi înfruntase fără pic de teamă peţitorii, mai ales pe neruşinatul acela de Antinou fiul lui Eupite, în faţa acestui cerşetor se simţea vulnerabilă şi plină de sfială. Omul acesta avea ceva în gestica lui cât şi în liniştea cu care stătea aşteptând, care îl transforma într-o fiinţă autoritară, într-un stăpân. O roşeaţă uşoară, de furie reprimată sau de nemulţumire, împurpura obrajii palizi ai femeii. Evricleea se mişcă

asemenea unei umbre credincioase, plină de eficienţă. Aduse jeţul acela de lemn cu picioare de aramă care îi plăcea atât de mult stăpânului, puse deasupra aşa cum îi poruncise stăpâna o blană de berbecuţ să fie mai moale şederea pe scaun şi întorcându-se către cerşetor zise cu o voce domoală puţin tremurată:

— Domnule, vă rog să vă aşezaţi.

Omul se mişcă uşor. Se rupse din încremenirea sa relativă, ieşi din întunericul coloanelor şi se aşează fără niciun pic de sfială pe jeţ cu o aroganţă care o stupéfié pur şi simplu pe stăpâna casei. Evricleea se trase înapoi. Stăpâna îşi reprimă primul moment de furie şi spuse cu o voce liniştită:

— Ei bine domnule, te rog să îmi ierţi curiozitatea femeiască. Problema este însă următoarea:

Bărbatul meu – zise ea cu o voce tremurată, umilită puţin că trebuia să facă astfel de destăinuiri – a plecat la război.

Îşi frânse mâinile, se ridică de pe scaun şi începu să se mişte prin sală.

— Bărbatul meu – rosti ea cu o voce de gheaţă, râzând mânioasă – poate fi numit un om bărbatul tău, când te lasă singură cu un copil de crescut şi cu doi bătrâni dintre care unul avea să moară un an mai târziu?

— Războiul – zise cerşetorul.

— Al cui război? – întrebă stăpâna. Femeile nu vor război. Ele nu doresc decât dragoste şi să-şi crească copiii în pace. Ele visează să fie strânse în braţe de un bărbat şi nu când deschid ochii să vadă alături gura deschisă a unui mormânt.

Bărbatul o ascultă cu atenţie. În clipa aceea, din colţul unde stătuse neobservat,

se ridică un ogar uriaş. Animalul se apropie de cerşetor, adulmecă aerul în jurul acestuia apoi se aşeza jos la picioarele lui dând din coadă. Cu un gest neaşteptat de încredere îşi puse capul pe genunchii omului. Cerşetorul îi mângâie capul, netezindu-i blana între urechi.

— Argos! – strigă Evricleea cu un glas reţinut, uşor panicată – vino încoace puşlama!

Cerşetorul făcu un gest cu mâna.

— Lăsaţi doamnă – zise el cu o voce adâncă şi moale.

— Să ştiţi că niciodată nu a mai făcut aşa ceva – rosti Evricleea ruşinată – dar cred că îi este tare dor de stăpânul lui

— Da, da, cred că se simte bine în preajma mea – încuviinţă cerşetorul cu aceeaşi voce în care se ascundea o undă de

tristeţe reţinută, o stare de nelinişte sau de tulburare reprimată.

Imaginea câinelui aşezat cuminte la picioarele cerşetorului o împietri pe stăpâna casei. Simţi un fior fierbinte trecându-i prin

„Cu siguranţă, am înnebunit” – gândi ea – „Se întâmplă ceva şi mi-e frică”.

Vocea aia a lui venea de undeva foarte de departe, urca zguduitor prin venele şi arterele fiinţei ei, pătrundea în inimă unde se transforma într-un val de căldură, aluneca apoi spre mintea ei tulburată producând mici scântei ca nişte flashuri. Scânteile se dilatau devenind la rândul lor imagini ale unor întâmplări vechi pe care le trăise cândva. Îl vedea aievea pe soţul ei, fiul lui Laerte, privind către Argos şi aruncând către el bucăţi de carne. Ogarul le prindea cu agilitate din zbor. Pe urmă se

apropia cu paşi supli de stăpân aşezându-se aidoma la picioarele sale, ca să îşi pună capul pe genunchii săi, aşteptând să fie mângâiat, cu ochii închişi.

Femeia se simţi la un moment dat atât de frustrată încât îi veni să ţipe.

— Să continuăm-zise ea zăpăcită de emoţiile care o răvăşeau fără să-şi dea seama de

— Soţul meu cel dibaci şi drept, miracolul sufletului meu, a plecat la război…

— Aţi mai spus asta doamnă – rosti cerşetorul cu blândeţe.

Stăpâna casei se simţi sfâşiată de vocea aceea caldă şi atât de mângâietoare. Ar fi trebuit ca Zeus să nu înzestreze cerşetorii cu o voce aşa de seducătoare. În afară de asta o enerva la culme trădarea lui Argos

care se vânduse acelui bărbat străin pentru o mângâiere.

— Evricleea, ia-l pe Argos de aici – zise stăpâna cu o voce îngheţată.

Evricleea strigă câinele, dar acesta îşi întoarse ostentativ capul în partea opusă şi începu să-i lingă mâna străinului cu limba lui mare, umedă şi mătăsoasă.

— Astâmpără-te Argos – îl certă cerşetorul.

Câinele îl privi în ochii care scânteiau pe sub glugă şi dădu iar din coada lui groasă abandonându-şi capul plin de mulţumire pe genunchii bărbatului. Închise ochii lăsându-se cutreierat de mâna aceea autoritară care îi trezea amintiri plăcute încă din copilărie. Mirosul străinului atât de cunoscut îl liniştea.

— Vorbeam de soţul meu.

— Sigur. Toate femeile măritate vorbesc despre soţul lor – zâmbi necunoscutul.

— Poate aţi auzit de el pe undeva – continuă ea şovăitoare.

— De ce ar fi trebuit să aud? – se miră cerşetorul – Ştiţi? Nevoile mele sunt – vă rog să mă iertaţi că spun asta, – ceva mai mizerabile. Neavând condiţii să-mi asigur bucata de pâine, sunt nevoit să o cerşesc. Cei care o deţin, nu sunt însă întotdeauna atât de amabili încât să o împartă cu alţii. Din acest motiv de ce aş fi atât de predispus să îmi aduc aminte despre lucruri şi fiinţe care nu au legătură cu bucata de pâine ce trebuie să o câştig a doua zi?

— Poate pentru că bucata dumitale de pâine va fi câştigată mai lesne dacă ţi-ai aminti unele amănunte, chiar dacă ele nu sunt interesante pentru domnia ta.

— Cum îl cheamă pe soţ? – întreba el egal continuând să mângâie câinele somnoros.

Femeii îi veni să se repeadă la mâna lui să-l lovească peste ea sau să se agaţe de ea ca să i-o oprească. Era ceva de-a dreptul indecent în gestul acela intim care nu era a lui şi care substituia gesturile stăpânului de drept.

— Ulise – strigă ea prăbuşindu-se pe scaun.

— Ulise? – se miră el. Aaa... Despre acel Ulise vorbiţi doamnă, despre Ulise cu calul?

— Ce cal? – întreba uimită femeia.

Cerşetorul era cu siguranţă un monstru. Puţin îi păsa lui de faptul că pe soţul ei îl chema Ulise, că ea nu ştia dacă acest soţ mai trăieşte sau nu. Continua să se

joace bucuros cu urechile câinelui trăgându-l uşor de ele iar puşlamaua aia de javră bătrână dădea ca o nesimţită din coadă făcând nervii ei de femeie harcea parcea. Îi venea să-i strângă pe amândoi de gât şi să-i arunce afară din casele împărăteşti ale bărbatului ei.

— Da, da. Calul Troian – o lămuri omul. De fapt nu o lămuri ci făcu doar ca starea ei de nedumerire să se agraveze.

— Ştiţi, acest Ulise despre care ştiu eu, a pus nişte tâmplări pricepuţi să facă un cal uriaş de lemn pe care l-a lăsat în faţa cetăţii, în vreme ce toate corăbiile noastre s-au ascuns în spatele insulei Tenedos.

Dacă nu ar fi fost Ulise cu ideea aceea magistrală, cu siguranţă că războiul troian ar fi continuat şi acum.

— Eram precisă – nu se putu abţine

Evricleea, căreia gura i-o luase pe dinainte. Mânca-l-ar mama de băiat că tare era el deştept… Vai, iertaţi-mă domnule…

— Fiţi liniştită stimată doamnă.

— Puteţi să mă tutuiţi dacă vreţi… Să îmi spuneţi pe nume direct… Evricleea mă cheamă.

— Bine Evricleea.

Cerşetorul făcu o mică pauză să îşi adune gândurile, apoi continuă:

— În calul acela de lemn, s-a ascuns Ulise şi încă vreo cincizeci de luptători greci. Când troienii s-au trezit de dimineaţă, nu le-a venit să îşi creadă ochilor. În faţa porţii scheiene apăruse din neant, ditamai calul de lemn. Tabăra grecilor dispăruse. Nu se mai vedeau corturi, nicio urmă de focuri aprinse, de atelaje sau de cai. Între cetate şi mare era o întindere goală şi numai vântul

alerga printre urmele războiului pe câmpul dintre Simoeis şi Scamandru. Singurul semn străin în afară zidurilor cetăţii era calul de lemn, uriaş, bine geluit şi prins în cuie, un omagiu adus de către greci propriei lor înfrângeri şi mai ales zeului mării, Poseidon Hippios.

— Şi? – întrebă curioasă Evricleea.

— Am spus că troienii au ieşit afară dintre zidurile cetăţii Troia. Au înconjurat cu smerenie calul de lemn şi s-au pus la sfat. Deoarece firea omenească este întotdeauna instabilă, s-au împărţit în două categorii. O parte a susţinut că fiind vorba de un dar de la greci acest dar trebuie să fie ars în întregime. Dar ceilalţi, care nu se temeau de darurile grecilor, în frunte cu preoţii, s-au împotrivit, neluând în seama prezicerile Cassandrei.

Fiind vorba de chipul zeului lor, mai ales că zidurile cetăţii au fost ridicate de zeul Apollon Lykios şi de Poseidon Hippios, au hotărât că nu poate fi distrusă imaginea zeului prin ardere. Alegerea a fost din păcate greşită şi mărturie pentru asta stă faptul că în noaptea aceea cetatea a fost arsă cu totul. Din cetatea Troia nu a rămas decât un morman de cenuşă fumegândă care a ars mocnit mai bine de o săptămână pe malurile Helespontului.

„Până la urmă se dovedeşte ce cred femeile despre bărbaţi. Majoritatea lor, dacă nu chiar toţi sunt nişte porci. Dacă aş scrie despre acest subiect, aş putea da nenumărate exemple” se gândi femeia. Dar nu spuse nimic, păstrându-şi cumpătul. Zise cu glas tare:

— Evricleea, adu te rog ligheanul cu

apă.

Evricleea, ieşii apoi intră câteva clipe mai târziu, cu un frumos lighean înflorat. Aduse ligheanul cu apă şi îl puse lângă picioarele bărbatului.

— Doamnă… rosti el cu o voce albă care devenise la fel de subţire ca un fir de iarbă.

— Nu am putea negocia, ca Dvs. să lăsaţi praful de pe picioarele mele în pace şi eu am să vă dau mâine, prima bucăţică de pâine pe care o capăt din cerşit?

— Nu te sfii dragule – îi răspunse cu demnitate femeia suflecându-şi mânecile. Eu te-am pus să vorbeşti de stăpânul nostru Ulise? Ai atins un subiect care îi place, dar ce zic eu, o emoţionează până la lacrimi pe stăpână. Aşa că n-am ce să îţi fac. Trebuie să rezişti cu eroism până la capăt.

Imediat, două braţe uscate dar foarte zdravene îl prinseră pe cerşetor de cm picior şi până să zică omul care, îl aruncă în mijlocul valurilor din lighean. Cerşetorul rămase mut de uluire, după care avu timp să se cutremure o singură dată.

— Linişteşte-te, nu intra în panică – îi şopti dădaca, a cărei forţă redutabilă făcu şi celălalt picior să o ia pe o traiectorie asemănătoare.

Cerşetorul gemu. Evricleea, începu să ia apă în pumni şi să o ridice pe gleznele bărbatului. Părul de pe gleznele lui păroase se pleoşti sub mâinile curioase şi pline de experienţă de viaţă ale dădacei. Acu nu ar fi fost nicio problemă, dar păcătoasa năzuia din ce în ce mai sus ceea ce îl făcu pe cerşetor care era de altfel o fiinţă destul de pudică să roşească. Ba mai mult pentru

păstrarea în siguranţă a castităţii sale, fu nevoit să fi tragă şi două palme peste mâinile acelea iscoditoare şi curajoase.

— Mă gâdil, gâfâi bărbatul.

Şi deodată, degetele femeii, întâlniră o porţiune ciudată, unde carnea fusese sfâşiată de un mistreţ. Netezimea firească şi fierbinte, fusese înlocuită de un şanţ care se astupase cu timpul, dar nu atât de mult sau atât de profund încât Evricleea să nu simtă neregularităţile cicatrice! care îi trecuseră prin mână de atâtea

— Domnule, te rog nu te mai agita atâta pentru că până la urmă s-ar putea să sfârşeşti căzând în lighean – zise stăpâna.

— Doamnă, vă mărturisesc acum în clipa aceasta din urmă când coana Evricleea încearcă cu tot dinadinsul să mă înece, că nu ştiu să înot.

— Puteţi să fiţi sigur domnule, că vă înţeleg sentimentele. Nici eu nu ştiu. Dar sper ca până la urmă să supravieţuim. În clipa aceea, când Evricleea simţi neregularităţile cicatrice! şi o recunoscu, scoase un ţipăt ascuţit, făcu ochii mari şi strigă:

— Argos!!!

Se uită la câine, apoi îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi la picioarele cerşetorului leşinată.

— I s-a făcut rău de mare – zise cerşetorul – Am spus eu că apa nu este sănătoasă.

Stăpâna se ridică uluită de pe scaun. Evricleea zăcea întinsă pe pardoseală ca un bolovan.

— Doamnă, vă rog să mă iertaţi. Dar cred că femeia asta nu a atins de multă

vreme un bărbat. Am sentimentul că prea multă castitate în viaţă, strică în loc să facă bine.

— Domnule, iertaţi-mă, dar Dvs. ştiţi cum să o faceţi să-şi revină?

— Poftim?

— Să îi suflaţi în gură.

— În niciun caz. Nici să nu vă treacă prin cap. Nu pun gura pe baba asta, chiar dacă este zeiţa Afrodita. Dar dacă este să aleg, aş prefera pe oricine altcineva. N-aveţi o slujitoare mai tinerică? Lăsaţi. Mă duc să chem una dintre femeile din iatac.

Stăpâna ieşi. Cerşetorul îngenunche lângă Evricleea bătând-o uşor peste obraji. Dădaca oftă adânc deschise ochii mari, şi fu gata să leşine din nou când bărbatul se aplecă deasupra ei şi o sărută cu duioşie pe frunte. Cu o voce dulce şi mângâioasă îi

spuse:

— Ştiu că ai înţeles. Dar te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Nici chiar cu stăpâna ta. Măcar până mâine.

Evricleea întinse mâna osoasă şi-l mângâie cu duioşie pe obraz. Din ochii ei mari şi întunecaţi, lacrimile începură să curgă şiroaie.

Aşa se face că în clipa când stăpâna se întoarse în sala unde se găsea cerşetorul, însoţită de una dintre cămăraşe, fu cât pe ce să fie răsturnată de Evricleea care căra ligheanul cântând şi sărind într-un picior. Ba în timp ce ieşea, mai trase şi o chiuitură care o făcu să cadă în nas pe straja de la una dintre camere, care tocmai adormise.

Când stăpâna reveni în sală, el făcu semn slujnicei să iasă. Apoi o rugă pe stăpâna casei cu vocea lui autoritară şi în

acelaşi timp smerită să se aşeze pe jilţul ei împărătesc. Continuă să-l mângâie pe Argos, iar din ochii bătrâni ai acestuia curseră două lacrimi de fericire.

Cu vocea lui domoală şi caldă, bătrânul cerşetor începu să fi povestească. La început, povestea lui şurui ca un izvor. Pe măsură ce începu să vorbească, cuvintele se închegau între ele, dădeau naştere unor adevărate tapiserii de viaţă în care trăiau şi mureau eroii de la Troia de o parte şi de alta. Apăreau în vorbele lui, flăcări şi apa, mări nelinişţite şi tulburate ca sufletul omenesc. Îi povesti despre femeile exotice unele dintre ele regine ale unor imperii care se ridicau şi se surpau în negura timpurilor. Doamne excepţionale, apărând ca lumina unui fulger ca să dispară apoi în neant. I-a spus despre Elena, frumoasa soţie a lui

Menelau, de neruşinarea lui Paris care l-a împins în mod necugetat către un sacrilegiu. I-a povestit despre preţul acestuia, despre dragoste şi moarte, a făcut-o să plângă şi să râdă.

Cu vorbe dulci ca mierea, i-a mărturisit, înduioşând-o, de dragostea lui Ulise pentru ea, de dorul care îl secătuia pe erou, de visul repetat a fiului lui Laerte, să se întoarcă acasă să o strângă în braţe pe unica femeie a vieţii sale şi să nu-i mai dea drumul. S-a uitat în ochii, în sufletul ei şi i-a spus tot ce poate spune un bărbat unei femei pe care o iubeşte. Poveştile lui se brodau în jurul neliniştilor vieţii. Vocea lui adâncă, serioasă, uşor melancolică, a destrămat toate temerile femeii, a făcut-o să îşi deschidă sufletul ca o carte.

Totuşi, femeia din carnea ei aromată, n-

a putut să nu menţioneze micile infidelităţi ale soţului. Calipso, Circe, Nausicaa, aceste femei vârâseră în sufletul ei câte un pumnal veninos, ale căror dureri le simţea şi în clipele acelea. Şi de-odată ea a înţeles. Povestindu-i, de fapt el îşi cerea iertare. Stătea acolo pe scaun, de parcă ar fi stat în genunchi şi se spovedea ei, cu trupul cutremurat uneori de plâns şi de iubire.

Când ea a pomenit de acele doamne pe care în generozitatea lui le păstrase ca pe nişte umbre trecătoare, el s-a oprit, a privit-o lung, – şi-a dat seama după tăcerea lui că o priveşte, – era o patimă nerostită şi o tristeţe în privirile lui, că prinţesa se cutremură.

— Reproşurile sunt un drept comun şi ele trebuie puse pe masa judecăţii, nu pentru a fi împărţite, ci pentru a lăsa

sentimentele să înflorească în pace. Reproşurile există şi de o parte şi de alta. Omul trebuie să aibă tăria să treacă peste ele, altminteri acestea au să-i otrăvească toată viaţa. În clipa aceasta, ele reflectă propria noastră nesiguranţă, propria teamă, pentru că nu ştii niciodată cine bate la uşă, sau pe cine inviţi la cină, chiar dacă ceasul se întâmplă şi se opreşte, iar inima îţi spune ceea ce raţiunea refuză să creadă. Poate că şi Ulise ar fi îndreptăţit să spună ceva, fără să revendice în mod firesc ceva, dând contur nesiguranţei de care este cuprins, de teamă că întorcându-se acasă, a sosit poate prea târziu.

— Să-mi reproşeze mie? – exclamă stăpâna uluită şi furioasă cu obrajii dogorind de indignare.

Ar fi fost normal şi scuzabil, pentru

această afirmaţie semănând cu o blasfemie, să îl strângă pe cerşetor de gât, să-l împiedice să mai scoată acele sunete melodioase care o zăpăceau cu totul, făcând frustrările ei să ţipe neputincioase. Îşi izbi palmele una de cealaltă.

Mai avea un pic şi izbucnea în plâns.

Capul câinelui se întoarse spre ea şi o privi cu reproş. Ea îşi stăpâni furia, şi întrebă cu o voce dulce şi otrăvită, în care mocneau flăcările iadului.

— Şi ce calomnie este pusă pe seama mea?

— Este ciudat modul de a-l plânge pe bărbatul tău, când în jur, sunt atâţia peţitori care abia aşteaptă un singur da, ca să se suie în pat.

Femeia începu să radă chiar dacă avea lacrimi în ochi. Omul acela era gelos. Îşi

trăda în felul acela copilăreşte, furtunoasele sentimente de dragoste care îi răscoleau fiinţa.

— Chiar mă întreb, – zise el un pic bosumflat – cum au putut încape toţi nebunii ăştia pe patul lui Ulise. Nu s-a desfăcut patul din încheieturi?

— Ticălos mizerabil ce eşti – se auzi ea uluită spunând, după ce mai înainte îşi şterse lacrimile. Dacă tot porţi atâta grijă patului meu, haide, ajută-mă să îl aducem încoace.

— Doamne Penelopo, dar ştiu că minţi cu atâta talent că sunt de-a dreptul bulversat. Cum să aducem patul când el este făcut din trunchiul unui măslin, ale cărui rădăcini sunt dedesubt.

Ulise nu mai putu să adauge nimic, pentru că femeia se repezi la el, îi smulse

gluga aceea nesuferită de pe cap îl îmbrăţişă cu patimă, şi amândoi se prăbuşiră pe pardoseală, sălbatic, încolăciţi că doi şerpi.

— Tu îţi dai seama cât de nemernic poţi fi? Aştept clipă asta de 20 de ani. Mi-e sete de

— Eu te doresc de o veşnicie, gemu el, continuând să o sărute lacom, să o strângă în braţe, să se hârjonească cu ea, de parcă ar fi venit în clipa aceea sfârşitul lumii.

Evricleea care îşi vârâse capul în sală, îşi plesni mâinile una de alta. Se pare că acest gest era un adevărat obicei practicat de mai toate femeile din Itaka pentru a-şi exprima emoţiile

— Vai, a leşinat stăpâna – zise ea, întrebându-se ce făceau cei doi jos, iar Penelopa-i sublime părerile, chicotind ca un

iepuraş, în celălalt capăt al sălii, Argos tolănit, îşi lingea liniştit blana.

Ulise îşi desprinse buzele de gura dulce a femei şi rosti cu o voce îngroşată:

— Lasă dragă, de aici încolo am să mă ocup eu de stăpână să-şi revină.

Şi cum Penelopa îi trase un ghiont între coaste, adaugă plin de sine:

— Toată viaţa.

(Sfârşit)

Cum au apărui elefanţii

f

Era odată un copil foarte rău. Făcea numai prostii că nu le mai ştia numărul.

Toată ziua vorbea fonfăit şi îşi vâra degetele în nas. Când se plictisea să facă acest lucru se trăgea de el, deşi acesta nu-i făcea nimic şi stătea cuminte acolo sus între cei doi obrăjori ai lui. Tatăl sau îl trăgea de urechi ca să se corecteze, dar singurul efect pe care l-a obţinut a fost că urechile deveniseră atât de mari încât se putea apăra fără mâini de muşte. Tot trăgându-se de nas, acesta începuse şi el să se lungească. După o vreme nasul devenise mai lung decât nasul lui Pinochio şi îi atingea genunchii. Dumnezeu s-a supărat foarte tare pe băieţel. El îl făcuse perfect pe om şi copilul acesta se străduia din răsputeri să îl strice creaţia. Într-un moment de mânie – mai târziu ia părut foarte rău – Dumnezeu a spus:

— Să rămâi aşa cum ai dorit tu, cu

nasul lung şi din clipa aceasta să te numeşti elefant.

Şi aşa s-a întâmplat. Băiatul s-a acoperit cu o piele groasă ca de purcel, urechile i-au rămas aşa de mari cum îl trăgea taică-său de ele şi nasul s-a transformat în trompă. Ca să nu se mai tragă de nas în continuare, picioarele şi mâinile au devenit foarte groase şi degetele s-au scurtat într-atât că nu mai putea să le folosească să le bage în trompă sau să se tragă de ea. Nu mai putea să se folosească de membrele lui decât pentru mers. De atunci au apărut pe lume elefanţii.

Poveste eu Ivan

A fost odată ca niciodată. A fost un băiat care avea oi şi părinţi. Părinţii stăteau acasă că erau mai bătrâni, băiatul se ducea cu oile pe câmp, pe lângă nişte dealuri. Tot acolo erau nişte stânci răzleţe, un copac umbros şi nişte tufe verzi care coborau până la marginea unui lac plin cu stufăriş. Când venea cu oile, băiatul se oprea sub copac şi cânta din fluier. Oile păşteau cuminţi în jurul lui şi nu ziceau nimica. Doar mai mişcau când şi când din cozile lor groase, să alunge câte o muscă obraznică. Într-o zi, stând sub copacul acela, băiatul, care se numea Ivan, adormi. În somn visă că venise la el o zână şi îl sărută pe gură. Se scula băiatul ameţit de visul acela care îl avusese. Alţii dacă ar visa astfel de vise interzise de la o anumită vârstă, ar cădea jos din pat.

Când deschise ochii Ivan, înlemni. Pe malul lacului, trei zâne se dezbrăcau şi îşi lăsaseră aripile în stufăriş. Acu să vezi doar o zână dezbrăcată ţi se fac ochii cât cepele. Dar trei? Crescuseră ochii lui Ivan cât două farfurioare. Mai aveau puţin şi ieşeau cu totul de la locul lor. Acum privind el la aşa frumuseţi, ce-i trece prin gând? Ia să se ascundă şi tiptil, tiptil, să se îndrepte pe malul lacului şi să le fure la toate trei aripile şi rochiţele să le ducă la taică-său şi la maică-sa acasă. Nu ştia ce ar fi putut să facă cu trei zâne, dar păcătoasele acelea erau aşa de frumoase, luminau aşa de frumos, că puteau să ţină loc noaptea de opaiţ. Se duce flăcăul şi le fură rochiţele şi aripile apoi o rupe la fugă spre casă. Fetele au văzut ce-a făcut Ivan şi s-au luat după el. Acu, ele fiind mai goluţe, alergau mai

repede. El se mai încurca în poalele rochiţelor, ba chiar o pereche de aripi se răsucise între picioarele sale şi mai târziu îi acoperiră ochii. Iar din urmă, veneau fetele strigând la

— Ivane, Ivane Meştere ciobane Dă rochiile-ncoace Lasă-ne în pace.

Cu noi ce-ai avut Rău nu ţi-am făcut.

Da Ivan să îşi potolească fuga, nicidecum. Cum alerga Ivan, numai ce aude pe o zânişoară strigând după el:

— Ivane, eşti obsedat. Orice om cu mintea întreagă şi-ar fi ales doar una dintre noi, dar nu… Tu eşti mai al dracului, iartă-mă Doamne şi ne vrei pe toate trei.

Atunci se opri Ivan se întoarse şi spuse:

— Nu este adevărat. Mie îmi place de zâna cea mică. Dar dacă s-a ivit o astfel de oportunitate, de ce să nu o exploatez până

la capăt? Căci nu se ştie niciodată. Una este alegerea pe care o faci şi alta îţi este scrisă.

Atunci zâna cea mare, care ajunsese lângă el între timp, îi trase o palmă şi îi smulse rochiţa ei cu pene albe şi o pereche de aripi, apoi se făcu nevăzută. A doua zânişoară ce se apropiase şi ea de Ivan, îi şterse şi ea o palmă, smulse rochiţa cea brodată cu maci şi o altă pereche de aripi şi se înălţă în aer în cântecul ciocârliei. Când îşi dădu seama ce are să păţească şi cu a treia, băiatul se întoarse şi o rupse la fugă de-i săreau călcâiele până la umăr.

Degeaba se rugă zână cea mititea să-i dea rochiţa măcar, pentru că nu putea să intre aşa goală goluţă în satul flăcăului.

— Nem problem, – îi răspunse Ivanuşca fugind de-i scăpărau în continuare călcâiele – stăm la marginea satului aşa că nu o să te

vadă nimeni.

— Da, Ivanuşca, dar ce o să zică mama şi tatăl tău când m-or vedea astfel? Ce-o să creadă despre noi?

— Lasă să creadă ce vor ei, le explic eu după aceea.

Şi flăcăul nu conteni să fugă până când nu ajunse acasă şi imediat după el intră şi zâna cea mică, despuiată toată. Acum taică-său, care nu mai trăise o aşa întâmplare îşi puse mâna la ochi, dar cum avea degetele mai noduroase, putea privi printre ele aşa cum poţi privi prin laţii de la gard. Noroc cu mama lui Ivan care fiind o femeie de treabă şi cuminte îi azvârli un capot şi o invită să stea jos pe un scaun la masă din bucătărie.

— Ei? întrebă taică-său lui Ivan, privind întrebător către cei doi.

— Eu zic să nu ne grăbim. Să-i lăsăm să

se mai cunoască.

— S-au cunoscut deja – zise bărbatul.

— Nu-i adevărat – răspunse zâna. Eu făceam baie. Băiatul dv., cu regret o spun dar s-a dovedit un mare obraznic şi m-a luat de pe malul apei aşa cum m-a găsit. Asta este educaţia pe care a primit-o acasă timp de şapte ani. Să vă fie…

— Mamă, eu de zână nu mă despart. O vreau de nevastă.

— Sigur, drăguţ din partea ta. Dar cred că lucrurile stăteau mai bine dacă ai fi cerut-o de la părinţii ei.

— Păi nu erau părinţii pe-acolo în afară de surorile ei…

— Vai! – exclamă mama lui Ivan – Mi-au stricat băiatul.

Până la urmă se mărită zâna cea mică cu Ivanuşca. Dar ea tot ofta, ba se scula

noaptea cu ochii în lacrimi şi cu gândul acasă. Ziua îi spunea mamei lui Ivan că pijamalele sunt prea mici iar rochia pe care i-o făcuse o strângea prea tare de mijloc. Lucrul acesta nu se întâmplă numai în ţara zânelor. Mama lui Ivan o chemă exasperată pe zână în camera ei, trase lada de sub pat spunându-i:

— Draga mea, când dragoste nu este, nimic nu e. Uite rochiţa şi aripile tale. Ia-le şi fa ce doreşti cu ele. Dar să ştii că prostul acesta de Ivan o să sufere după tine, pentru că nefericitul te iubeşte. Poate că ai să faci altă alegere, dacă aşa îţi este scris, dar nu vei fi niciodată fericită.

Fata s-a uitat la rochiţa ei, la aripile întinse de soacră-sa, oftă adânc, dar le luă şi câteva clipe mai târziu era deja în cuibul berzei din plopul aflat în faţa porţii. Îl

aştepta pe Ivan să vină cu oile de la păscut. Ajunge Ivan acasă şi băgă oile în târg. Dar nevasta de colo din vârful pomului îl strigă:

— Ivane!!!

Se uită Ivan în dreapta şi nu vede pe nimeni. Se uită în stânga, tot aşa. Numai ce-i vine şi se uită aşa în sus şi o vede pe nevastă-sa în vârful pomului.

— Dă-te fa jos din plop că eşti femeie măritată.

Dar ea de colo:

— Ivane, dacă ţi-e dor de mine, să mă cauţi acolo unde câinii nu latră şi cocoşii nu cântă.

Şi muierea lui, în ciuda rugăminţilor băiatului întinse aripile de-o parte şi de alta a trupului şi zbură către răsărit sau apus, nu se văzu prea bine, fiindcă bătea prea puternic soarele iar frunzele plopului făcură

să cadă peste lucrurile de jos, lumina lor tremurată. Şi uite-aşa cât ai zice peşte, se duse. Plânse băiatul ce plânse, dar aşa, închis în casă să nu-l vadă maică-sa şi taică-său, că era om şi el în toată firea şi bărbaţii nu plâng niciodată.

Acu, îşi dădu seama Ivan că nu are ce face. Femeia lui s-a dus în altă parte... Găsea proasta pe careva şi se mărita acolo. Mai citise el de întâmplări de astea prin Naţionalul, văzuse la televizor, femei ce se duseseră la muncă în Italia şi se măritaseră acolo, iar proştilor de bărbaţi le trimiseseră copia actului de divorţ, lăsându-i cu o grămadă de copiii, să se descurce cum or putea. Ivan se îmbărbătă singur şi hotărî să plece în căutarea nevestei sale. Se îmbrăcă curat, îi ceru o turtă maică-si şi luându-şi ziua bună de la părinţi plecă el în lume,

unde-l împinse Dumnezeu. A mers el astfel o săptămână, dar nimeni nu a auzit de muierea lui. Este drept că oamenii pe care îi întâlnea, îi povesteau fel şi fel de lucruri. Undeva, o muiere ticăloasă făcuse împreună cu amantul ei un copil, îl vârâse după aceea într-o pungă de plastic şi îl lăsase pe scara unui bloc. În altă parte, un bărbat îşi iubea aşa de tare nevasta încât o bătea în fiecare zi câte o jumătate de oră după ceas... Lumea devenise rea şi spurcată iar sărăcia, făcuse din bărbaţi nişte ticăloşi iar din femei nişte stricate. Se umpluse lumea de păcate de toate felurile, iar bisericile erau pline de toţi păcătoşii care veneau să se roage. Dar cum ieşeau de la părintele, se apucau să facă păcate cu o râvnă şi mai amarnică. Ceilalţi care nu puteau să intre din cauza aglomeraţiei, se descurcau şi ei

săracii cum puteau.

După două săptămâni de rătăcire pe nişte drumuri forestiere, prin păduri întunecoase, numai ce dădu într-o poieniţă de trei zgriptori care stăteau în jurul unui foc şi se certau între ei. Ivan se apropie, calul fornăi, zgriptorii tăcură şi doar se uitară la cal şi călăreţ pe sub sprâncene.

— Bună ziua oameni buni – zise Ivan.

Zgriptorii începură să râdă.

— Bre dar matale eşti orb, de nu vezi că facem parte din familia aceea mare a zgriptorilor?

— Ba văd. Dar de ce vă certaţi aşa de aprins? – întrebă băiatul cu mirare.

— Eh… oftă una dintre arătările acelea. Tatăl nostru a murit.

După ce zise acest lucru, zgriptorii începură să se închine.

— Acum, înainte de a da ortul popii, ne-a chemat în jurul patului său şi ne-a spus:

— Copiii mei. Eu am să mor acum. Înainte de asta, vreau să vă dau trei lucruri să le împărţiţi între voi potrivit firii pe care o aveţi.

Din păcate n-au mai rămas decât trei obiecte suficient de jerpelite încât nu le mai vrea nimeni.

— Deci trei obiecte – zise Ivan indiferent.

— O pereche de opinci, nu se mai cunoaşte ce sunt de atâta folosinţă.

Basme pestriţe

— O pălărie fără fund – continuă al doilea.

— Iar cel de-al treilea obiect este un ciomag.

— Minunate daruri – zise Ivan vrând să

dea pinteni calului să plece.

— N-ai vrea să le împarţi între noi trei?

— Păi ia fiecare câte un obiect şi gata.

— Nu frate-meu. Nu se poate. Obiectele acestea sunt fermecate. Opincile sunt capabile să te poarte unde doreşti, mai repede decât un Porsche sau un Rolce-Royce. Căciula te face invizibil. Iar dacă dai cu toiegelul în pământ, poţi descoperi comori şi surse de apă, pe care niciun inginer nu le poate vedea. Se spune că toiagul a fost cândva a lui Moise, şi cu el a scos apă din stânca Horebului. Pe urmă, a ajuns la Muc cel Mic. Lumea zicea că biata fiinţă ar fi reuşit să găsească cu acest toiegel, o comoară în grădina împăratului.

— Mai să fie – se miră Ivanuşca. Atunci uite ce vă propun. Lăsaţi obiectele aici sub paltinul acesta. Vedeţi colo în zare trei

munţi? Fiecare dintre voi vă merge către un munte şi când am să vă fac semn, veţi veni val vârtej înapoi. Cine ajunge primul, ia toiegelul. Cine ajunge al doilea, ia adidaşii, iar cine ajunge ultimul ia pălăria fermecată. Sunteţi de acord?

— Suntem.

Şi cei trei o rupseră la fugă în direcţia munţilor acelora ce abia se vedeau în depărtare

Şi se tot duseră şi se duseră, dar înapoi nu se mai întoarseră. Îl lăsară pe Ivănel singur în mijlocul pădurii cu trei zdrenţe inutile. Perechea aia de pantofi rupţi, o pălărie fără fund şi toiegelul. Ivanuşca nu putea să le arunce fiindcă nu ştia dacă din tufe nu este urmărit de agenţii de la mediu care l-ar fi amendat pe loc. Situaţiile de genul acesta sunt foarte curioase.

Se gândea foarte serios să le arunce. Pe urmă se gândi să testeze zdrenţele acelea fiindcă nu se ştie niciodată. Îşi puse pălăria pe cap, vârî picioarele în opinci ca într-o pereche de papuci şi bătu simbolic cu bâta în pământ. De-odată se înnegură în jurul flăcăului şi se auzi şuieratul unui vânt sălbatic care îl înconjură din toate părţile. Mai apucă să se gândească la zâna ce-a mică fiindcă îi era dor de ea şi chiar se trezi acolo. Un copilaş se juca cu două mere de aur. Zâna, arăta un pic mai matură acum şi avea o şuviţă de păr alb în frunte care îi stătea bine.

— Gata cu joaca. Mergem la masă…

Atunci îşi dădu seama Ivan câtă foame avea în el şi se duse tiptil după soţia sa. Zâna se aşeză la masă, în stânga stătea copilul şi de-o parte şi de altă surorile mai

mari ale zânei, cărora nu apucase să le fiare nimeni rochiţele şi aripioarele. Fu adusă ciorba cu perişoare şi servită în farfurii de porţelan, restul tacâmurilor fiind din argint. După ce fură serviţi cu toţii, Ivan luă castronul şi îl goli din câteva sorbituri îndrăzneţe. Când întinse mâna zâna cea mare să îşi pună o porţie, rămase încremenită de la cot în jos, cu polonic cu tot:

— Hopa, pe aici a umblat cineva.

Dar copilaşul de colo, întinzând mânuţele spre castron rosti cu o voce inocentă:

— Ta-ta.

Să cadă zână cea mică de pe scaun şi alta nu. Noroc că în spatele copilului şi al ei se afla Ivanuşca şi acesta ţinu scaunul drept să nu se ducă de-a dura.

— Vorbeşti? – întreba maică-să privind spre copil cu ochii ei mari şi frumoşi.

Copilul se mai uită la maică-să şi întinzându-şi braţele grăsuţe către ea, rosti pentru a doua oară:

— Ta-ta.

— Dragă mea – zise sora cea mare – sunt surprinsă ce educaţie poţi să dai copilului acesta, în loc să îl înveţi cuvântul mama, care este cel mai sfânt, drept pentru care bărbaţii ne-au dedicat şi ziua de 8 Martie, tu îl înveţi numele duşmanului cu care ai stat în pat. Şi ceea ce este mai uimitor, este că te simţi extrem de bine, deşi în ultima telegramă, verişoara noastră Citi, spunea că bărbaţii indiferent de sex şi de înfăţişare, sunt cu toţii nişte porci. Ce s-ar face nelegiuiţii aceştia fără noi?

În sfârşit, ca să nu se mai certe femeile

între ele, Ivan îşi ridică uşurel pălăria. Din neant apăru nasul lui Ivan. Copilul râse, zise Ta-ta, ta-ta şi îl apucă de vârful nasului. Ivan îl prinse în braţe şi îl ridică în sus. Pălăria îi căzu pe spate şi zâna mică îl văzu pe soţul ei în toată splendoarea lui.

— Nu ştiu dragă ce ai văzut la el – zise sora cea mare iar cea mijlocie făcu şi ea: Aham…

— N-a omorât în viaţa lui un zmeu, un balaur cu şapte capete, nici măcar nu l-a fotografiat pe Yety sau Pădurea Batiu. Am spus eu că bărbaţii ăştia sunt aşa de nătăfleţi… De aia nu am să mă mărit niciodată – continuă să vorbească zâna cea mare fără să îndrăznească s-o oprească nimeni.

Celei mijlocii îi plăceau poeziile şi de câte ori avea timp, scria citate pe un site de

literatură.

— Măcar să fi văzut şi eu ceva postat de el, aşa, ceva mai umoristic, să am şi eu de ce râde.

Basme pestriţe

Dar bietul bărbatul tău, lemn. Chiar o fi bun de

— N-ai vrea să ştii – răspunse zâna cea mică, luându-l pe Ivanuşca de mânã, ducându-se împreunã cu el şi cu copilul în casã.

— Va trebui să extindem curtea – oftă Zâna cea Mare. Nepoţii ăştia care au să vină, seamănă cu Invaders... De altfel am spus întotdeauna şi îmi menţin opinia, că Ivan bărbatul surorii noastre mai mici, parcă este un extraterestru. N-ai văzut ce ochi mici are?

(Sfârşit)

Basmul cu lupul năzdrăvan şi restul lumii

A fost odată ca niciodată. A fost odată un împărat şi o împărăteasa, care aveau trei copii. S-ar putea să fi avut mai mulţi, dar numai aceştia trei erau menţionaţi în letopiseţe. Pe unul îl chema Viorel, pe al doilea Pardaillan (fiindcă citise împărăteasa o carte cu acesta şi i-a plăcut aşa de mult încât nu a mai vrut să-şi numească altfel pruncul) iar pe cel de-al treilea, Suzuki, împăratul nostru, avea în imediata vecinătate a zidurilor palatului o grădină foarte frumoasă. Era atât de bine îngrijită, încât mărul din mijlocul grădinii se hotărî drept mulţumire să-i dăruiască împăratului

mere de aur. Nimeni nu ştia însă acest lucru deoarece în clipa când merele începeau să se pârguiască, venea cineva şi le fura. Mare era ciuda împăratului. Puse slugi să păzească mărul, dar acestea fugeau din timpul programului şi se ascundeau prin boscheţi cu cine ştie ce Ileană Cosânzeană, fiindcă aşa este firea omenească păcătoasă. Pe nimeni nu-l interesează bunăstarea altuia, punând mai presus de toate fericirea sa personală. S-a recurs la luptători care cunoşteau artele marţiale. Dar hoţii nu aveau timp să se bată academie. Ei ştiau să fure şi apoi îndeplineau cu sârguinţă îndeletnicirile uneori chiar exagerând puţin. Se gândi împăratul să mute mărul în odăile personale. Dar primul ministru îi spuse că nu este bine.

— Măria Ta, firea omenească este

schimbãtoare. Dacã hoţul, care vine sã fure mere, o vede pe împărãteasa şi se hotărãşte în ultimul moment sã nu mai fure mere şi sã plece cu împărãteasa? S-a mai ɲîntâmplat acest lucru la vecinii noştri, în sfârşit, a fost o istorie destul de ɲneîlcitã care s-a terminat cu „rãzboiul aşternuturilor” (nume sub care a ajuns sã fie cunoscut în istorie). Fiecare împărat ɲşi aratã de atunci degetul mijlociu în conferinţele de presã, iar serviciile secrete afirmã cã cea mai câştigatã în aceastã ɲîntâmplare nefericitã a fost împărãteasa, care a nãscut de douã ori gemeni sextupli.

A÷a cã mãrul arãmas tot la locul lui iar hoţul şi-a vãzut de treabã nestingherit spre marea scârbã a împăratului care nu mai ştia ce sã mai facã. Aceastã a durat pânã ɲîntr-o zi când la împărat s-a prezentat în audienţã fiul sãu cel

— Ia spune Viorele ce vânt te mână să ceri audienţă.

— Măria Ta, împăratule. Deoarece eu sunt fiul tău cel mai mare, iar când ai să îmbătrâneşti sau dacă ai să mori de moarte bună, ajutat numai de Dumnezeu, împărăţia o să-mi revină mie, m-am hotărât să păzesc eu mărul. Este o piatră de încercare. Vreau să-ţi dovedesc că sunt capabil să rezolv toate situaţiile de criză, aşa că încerc să mă implic mai activ în problemele de stat (în problemele de plimbare nu a precizat cât de mult sau de puţin se implică).

I s-a lungit faţa împăratului când a auzit această declaraţie care izvora dintr-o inimă sinceră şi curată, mai ales că inima aparţinea fără niciun fel de tăgadă fiului său cel mare, Viorel. Desigur, împăratul fu de acord imediat şi semnă un decret în care

arată că Viorel, are voie să stea noaptea să păzească mărul împărătesc şi drept mulţumire, dacă paza sa va fi încununată de succes, va primi împărăţia moştenire şi el va fi făcut împărat sub numele de Viorel întâiul, deoarece alţi Viorei nu mai existau în pagina genealogică, celelalte nume nefiind luate în considerare.

Dar socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din târg, chiar dacă paza trebuia efectuată doar în grădina palatului.

Rămase noaptea Viorel să păzească mărul. Luna strălucea sus ca o margaretă, lumina ei tulbure proiecta umbra prinţului printre aleile grădinii amestecându-le cu celelalte. Calul fornăia sub Viorel care băuse ness-cofe hotărât să nu pună geană de geană. Cum se făcu miezul nopţii, liniştea deveni atât de adâncă încât Viorel

auzi cum sforăie porcii în coteţ, dorm soldaţii puşi de pază visând că fac lucruri necurate cu mândruţele lor, de asemeni cum foşnesc cucuvelele foindu-se în plopul din stradă, iar paznicul de la uşa dormitorului împărătesc cum vorbeşte în somn. Peste aceste zgomote, se suprapuse mersul foarte discret al unei persoane neidentificate venind din capătul celălalt al grădinii.

— Hii Ducipal! – şopti Viorel Făt-Frumos şi îndreptă calul spre locul cu pricina.

Luna ieşise dintr-un nor ca un ochi rotund de lumină şi deşi avea un cearcăn în jurul ei, apa clară care cădea din ea, lumina totul atât de frumos încât puteai să citeşti ziarul – „Inima

zdrobitã a opoziţiei” – fãrã sã mai

aprinzi chibritul. Calul, sfãtuit de Fãt-Frumos, cãlca doar în vârful copitelor, ca o balerinã. Ajunserã cal şi cãlãreţ la capãtul celãlalt al grãdinii şi se oprirã. Pe lângã gard mergea uşurel, o mogâldeaţã.

— Ahaaa… – răcni fiul de împărat – te-am prins hoţ de mere! Şi ridicându-şi sabia în aer, se năpusti asupra mogâldeţei cu cal cu tot, gata să o calce în picioare.

Dar când ajunse lângă ea, calul fornăi năprasnic şi se ridică pe picioarele din spate. În faţa lor, ghemuit în iarbă se afla un arici. Numai ochii lui mici ca două mărgeluţe priveau speriaţi din spatele ochelarilor.

— Ce moaşi-ta cauţi de umbli noaptea prin grădină ca turbatul, în vreme ce toate fiinţele, de la animale şi până la lucruri dorm odihna binemeritată dată de la

Dumnezeu?

— Nevastă-mea, – zise ariciul cu glasul încă tremurând de spaimă – a mâncat carne de porc astă seară la cină şi a început să o doară ficatul. Mă duceam la farmacie să cumpăr nişte colebil.

Făt-Frumos mormăi ceva care semăna cu o enumerare prescurtată a sfinţilor din calendar, dar îşi vârâ cu o mişcare hotărâtă sabia în teacă.

— Altă dată, te sfătuiesc să mergi la farmacie la nişte ore mai potrivite. Că uite-aşa se poate întâmpla nenorocirea. Când nici nu te aştepţi.

Apoi Viorel semnalizã stânga, intrã în depăşire regulamentar şi se îndreptă pe alee către mărul pe care îl lăsase câteva clipe singur, fiindcă era destul de mare să nu se teamă de bau-bau. Dar pe măsură ce

se apropia de mărul sfânt, fiul de împărat simţi că începe să transpire abundent şi adierea ce bătea molatec printre crengile celorlalţi copaci ai livezii, îi îngheţă apa pe spate.

Spuneam că de sus bătea luna cu razele ei indiferente scăldând totul într-o lumină ireală. Apropiindu-se de măr, fiul împăratului îşi dădu seama că se întâmplase ceva extrem de îngrijorător. Pomul se găsea acolo. Avea tulpină un sfert dată cu var să nu se mai urce furnicile pe ea. Avea acelaşi număr de crengi şi crenguţe. Şi frunzele au ieşit la inventar, cu o diferenţă de o frunză sau două. Dar merele nu mai erau nicăieri. Cineva le furase, profitând că FătFrumos se dusese să se bată cu ariciul. Ceea ce nu era corect din partea unui hoţ de onoare care se respectă. Începu să plângă fiul de împărat.

Îi curgeau lacrimile şiroaie că două pârâuri

Ion Van ghete vijelioase. În suspinele sale se amestecau cuvinte

Vai de sufletul meu… Mă dezmoşteneşte al bătrân. S-a dus dra… – Doamne iartă-mă! – împărăţia… N-am să mai fiu împărat în veacul vecilor… Amin! Mă apuc să tai mărul.

Dacă ar fi lucrat la secţia omucideri, acum ar fi fost retrogradat şi trimis la poliţia rutieră să păzească sensul giratoriu ca să nu se suie maşinile unele peste altele.

Întotdeauna se întâmplă aşa. Deşi cei care ne supără sunt cu totul alte persoane, mereu pedepsim pe cei care ne sunt mai apropiaţi, fiindcă vorbele şi mâinile noastre ajung cel mai repede la ei.

De aici şi zicală aceea populară plină de

adevăr în care se spune că: „În faţa şefului şi la coada calului, să nu stai niciodată”.

Aşa cum era şi normal, împăratul făcu o criză de nervi, pe Viorel îl apostrofa cu două vorbe şi anume: Mămăliguţă caldă – şi îi făcu semn să se îndepărteze, scârbit de lipsa de implicare în miezul acestui caz atât de misterios. A doua zi veni la împărat bătând sfios în uşă de la birou, Pardaillan.

— Bună dimineaţa înălţate împărate – zise Pardaillan cu inima strânsă.

Bună să-ţi fie inima, fiu de împărat.

— Maria ta, este drept că nu sunt fiul cel mare, dar te rog să-mi permiţi să stau eu de pază şi să prind furul merelor care îţi face atâta tulburare.

— Măi Pardaillan, mai… Crezi că ai în tine atâta vlagă încât să păzeşti copăcelul acela?

— Nu zic asta luminate împărate, dar măcar să încerc şi eu să-mi dau seama de puterile care le am. Iar dacă izbutesc, bine va fi pentru luminăţia ta.

— Şi dacă pierzi?

— Apăi te las în mila ta nemărginită să îmi potriveşti soarta

— Bine flăcău… Să fie aşa cum ai spus tu.

— Aşa să m-ajute Dumnezeu.

Bun… Vine noaptea, iar Pardaillan stătea de strajă călare pe cal de mai mare dragul. În jurul lui, păsările piuiau somnoroase, şoarecii de pământ oftau în ascunzişuri iar un menestrel cânta unei fete frumoase, o melodie care le-ar fi făcut pe măicuţele lor să roşească de mama focului. La un moment dat, se auzi o muzică divină şi curios din fire, Pardaillan îşi îndreptă

calul în vârful picioarelor spre fundul grădinii. Acolo, în mijlocul unei poieni înconjurată de copăcei, ariciul cânta la un instrument muzical şi o droaie de ariei mititei dansau în faţa lui, sărind ba în dreapta ba în stânga cu o dexteritate uluitoare. Pardaillan rămase cu gură căscată privind acea minunăţie, până când se auzi un strigăt de fecioară care îl făcu să smucească din hăţuri şi să gonească pe aleile parcului, până ajunse lângă copăcel. Ori copăcelul, arată la fel de gol, ca o cadână care face baie. Merele dispăruseră cu totul şi Pardaillan fu nevoit să se ducă la culcare fiindcă nu mai avea ce să păzească. Ziua următoare se lăsa cu scandal şi fiul cel mijlociu fu exilat la marginea împărăţiei.

A treia zi, împăratul auzi trei bătăi în uşă. Se duse şi deschise şi atunci văzu o

săgeată înfiptă în uşă, de care era legat un bileţel, împăratul desfăcu bileţelul şi citi:

„Maria ta, este nedrept că fiul cel mai mic al tău să nu încerce şi el să păzească merele. Există un motiv foarte bun pentru aceasta. Aceste mere de aur sunt bune, deoarece te vindecă de diabet. În afară de aista, merele, te pot ajuta să faci copii mai deştepţi decât noi şi aceştia ar putea păzi cu mai multă râvnă şi pricepere, merele de aur. Şi era să uit. Ele mai au calitatea fermecată de a transforma fiinţele în ceea ce vor ele”.

Aşa că împăratul hotărî să îl cheme şi pe prâslea şi îi porunci să stea de pază noaptea următoare. Zis şi făcut. Se duse Suzuki în grădină, îmbrăcat în negru, cu o mască pe ochi şi cu o pălărie cu boruri largi care îi acoperea pe jumătate ochii. Priponi calul şi el continuă să stea călare pe cal ca

un sfânt sau ca o bucată de stâncă aşa era de împietrit. Noaptea căzu întunecoasă. Din grădină se auzeau ţipete, ţimbale, iar odată cineva strigă foc. Suzuki însă să se mişte, neam. La un moment dat, se apropie de cal şi de călăreţ un arici.

— Băi Suzuki! – strigă ariciul cu o voce subţire. Dar Suzuki se pare că dormea atât de adânc încât nici sforăitul lui nu se mai auzea. Văzând asta, ariciul aprinse un chibrit şi se grăbi să dea foc la fitilul unei lămpi. O lumină puternică străluci în lampa aceea, iar de sus din cer se auzi un fâlfâit de aripi şi o pasăre măiastră se coborî în măr. Nu apucă pasărea să smulgă decât un măr, când se auzi un alt fâlfâit şi o săgeată se înfipse în aripa păsării.

— Suzuki, Suzuki, m-ai mâncat.

Şi pasărea îşi desfăcu aripile şi zbură

greoi spre cer. Pe pământ se vedeau nişte picături întunecate de sânge care lăsau o urmă în direcţia unde zburase acea pasăre măiastră.

— Oi, oi, – făcu ariciul lăsând felinarul jos şi punându-şi lăbuţele în cap.

În clipa următoare, Suzuki care se afla ascuns în nişte tufe, ţâşni afară şi prinse ariciul de mijloc.

— Ce faci, dă-mi drumul… ţipă ariciul înfricoşat.

— Îţi dau drumul, dar cu condiţia să îmi spui cum dau de pasărea măiastră.

— Nu-ţi spun – zise ariciul

— Bine ariciule. Atunci am să te dau vulpii tatălui meu, care este foarte bătrână şi are o sută

— În niciun caz, Făt-Frumos. Decât ca să mă trezesc că vulpea aceea puturoasă

care suferă de vezică, face ceva în capul meu, prefer să îţi spun adevărul. Va trebui să mergi către răsărit pe urmele picăturilor de sânge şi acolo unde se opresc aceste picături rămâne să vezi ce ai să faci mai departe.

— Bine ariciule. Dacă nu mi-ai spus adevărul, atunci să ştii că am să-i arăt cumetrei vulpi unde îţi este culcuşul.

Şi Suzuki îl mulţumi ariciului şi îi dădu drumul.

— Merele astea sunt fermecate, să nu uiţi! – zise ariciul.

— Chiar trebuie să îmi notez acest lucru. Dacă vreau să reuşesc să prind furul merelor trebuie să iau un măr cu mine aşa pentru orice eventualitate.

Se duse la măr, culese o tavă de mere şi i le duse tatălui său. Acesta fu cât pe-aci să

facă infarct de atâta fericire. Se stăpâni însă şi îl întrebă pe fiul său cel mic:

— Ce dorinţă ai fiule să ţi-o împlinesc?

— Să mă laşi – zise mezinul – să mă duc pe urmele furului merelor.

Împăratul mormăi ceva în barbă, dar cum nu avu încotro, încuviinţă cererea.

A doua zi de dimineaţă, Suzuki se sui călare pe cal şi coborând pe o cărare, urmărind picăturile de sânge, ajunse într-un târziu la curtea împăratului păsărilor, întrebă în dreapta şi în stânga şi află că împăratul, avea într-adevăr o pasăre pe care o ţinea într-o colivie de aur. Făt-Frumos aşteptă să se facă seară şi să se liniştească viermuiala omenească din cetate. Când luminile candelelor începură să se stingă şi liniştea umplu îndeajuns uliţele cetăţii, Suzuki şi calul său se strecurară ca două

umbre către grădina împărătească.

Ajungând în apropierea grădinii, Făt-Frumos coborî de pe cal, îl legă de un pom din vecinătate, apoi căută un loc potrivit, unde zidul de piatră se dărăpănase. Profitând de acest lucru, flăcăul îşi făcu cruce, apoi apucându-se de pietre se căţără pe zid şi sări în partea cealaltă. Căzu peste un strat gros de iarbă. Grădina era foarte frumoasă. Copaci înalţi, ca nişte lumânări de ceară străjuiau aleile care se strecurau molatec prin iarba şi florile exotice ce creşteau din abundenţă. Din cupele viu colorate se răspândea de jur-împrejur un miros îmbătător. Lui Făt-Frumos îi veni să lase totul de-o parte şi să se aşeze pe mormanul acela de verdeaţă, să tragă un pui de somn înmiresmat până la ziuă.

Dar se scutură de-odată şi străbătu

grădina căutând locul unde împăratul ţinea colivia cu pasărea măiastră. Dădu ocol curţii şi într-un târziu, văzu colivia de aur care strălucea de-ţi lua ochii. Pasărea, semănând cu un hulub, stătea pe o crenguţă de argint şi picotea. Era foarte frumoasă, iar Suzuki văzu la un picioruş al păsării o mărgică semănând cu o piatră de rubin, semnul unde o lovise cu săgeata.

— Până aici ţi-a fost hoţoaico – murmură fiul de împărat şi întinse mâna să apuce colivia.

Dar în aceeaşi clipă, pasărea măiastră deschise ochişorii, îl privi pe Suzuki şi începu să ţipe. Pe vremea aceea nu se inventaseră alarmele silenţioase, dar realitatea era că şi hoţii de păsări măiestre erau mai puţini. Acum, numărul lor s-a înmulţit atât de mult, (chiar dacă numărul

păsărilor măiestre a descrescut considerabil) specializându-se în diferite direcţii de furt, astfel că lumea a trebuit să inventeze împotriva lor poliţia şi jandarmeria cât şi o armată întreagă de procurori şi avocaţi. Partea rea a fost însă că învăţând de la cei răi, chiar şi cei buni au început să fure unii de la alţii, jurând că sunt mai cinstiţi decât sfinţii, deşi de multe ori, au fost surprinşi de camerele de supraveghere cu mâinile în buzunarele altora.

— Taci pasăre măiastră şi nu ţipa, că n-am venit să îţi foc rău.

— Vinzi castraveţi la grădinar – îi răspunse pasărea şi continuă să ţipe nestingherit.

— Am venit să te fur… – îi răspunse cu sinceritate Suzuki.

— Hoţule… – zise cu glas mângâietor păsărică. Nu sunt însă interesată de această ofertă. Crezi că nu ştiu că scopul tău este cu totul altul? – şi ea continuă să ţipe.

Ţipetele păsării, nu făcură decât să alerteze o grămadă întreagă de păsărele. Acestea se strânseră în jurul fiului de împărat şi începură la rândul lor să piuie, să chiuie, să dea cu huo, ba câteva care ştiau şi alte limbi, începură să strige extrem de scandalizate:

— Puneţi mâna pe el.

Iar alte câteva, declarară sub jurământ ceva mai târziu că Făt-Frumos fusese autorul incontestabil al unor furturi de găini nevinovate din curţile vecinilor. Ba mai puseră pe umerii lui şi alte necazuri şi întâmplări despre care Suzuki nu avea habar. Cum zarvă se amplifica cu trecerea

timpului, slugile împăratului dădură năvală cu suliţe, săbii, făclii şi puşti, hăulind ca la vânătoare, şi doar apariţia împăratului domoli ca prin minune toată această isterie. Împăratul se uită pe sub sprâncene la fiul de împărat, îl recunoscu şi zise:

— Nu eşti tu Suzuki, fiul împăratului vecin?

— Ba da, luminăţia ta.

— Şi ce cauţi în grădina mea la ora asta?

— A venit să mă fure – a strigat pasărea măiastră, iar o grămadă de păsărele, mai mari şi mai mici, încuviinţară ciripind pitoresc pe limbile lor. Ba unele ca să-şi arate muşchii, se înfoiară azvârlind priviri periculoase în dreapta şi în stânga. Cerem pedeapsă capitală, aşa cum se procedează în astfel de situaţii.

— Îţi dai seama că intenţia ta te-a pus într-o situaţie nenorocită? – întrebă posomorât împăratul. Nu-mi rămâne decât să chem gâdele şi să îţi tai capul, deşi mie mi se face rău de câte ori văd sânge. De ce nu ai venit la mine să stăm amândoi de vorbă, poate că am fi găsit astfel o rezolvare mai rezonabilă. Oricum, calea asta a furtului, nu este cea mai fericită. Cum aş putea să răsplătesc fapta ta rea cu un bine?

— Gratia, graţiam parit (bine faci, bine găseşti) – zise fiul de împărat în limba latină care o învăţase pe de rost la şcoală, deşi chiulise de la unele cursuri ca să se întâlnească cu prinţesele prin boscheţi.

— Benefacta male locata, malefacta arbitrer (binefacerile nepotrivite le socot fapte rele) – îi dădu replica împăratul, citându-l pe Cicero, înainte să ajungă

împărat, bătrânul fusese douăzeci de ani profesor de limbi străine la o şcoală elementară din sat. Lucrul acesta evident fusese un precedent din moment ce peste o mie şi ceva de ani, un actor va ajunge preşedintele unui stat important, dar care pe vremea aceea nu exista decât poate în fanteziile povestitorilor.

— Hodie mihi a CC cras tibi (azi mi se întâmplă mie, mâine ţie) – nu se lasă fiul de împărat.

— Mda… rosti gânditor împăratul. Ar exista o soluţie. Îţi dau drumul cu o singură condiţie. Iapa sireapă.

— Ce este cu această iapa sireapă? – întrebă Suzuki.

— Aparţine împăratului vecin. Dacă tu reuşeşti să o prinzi şi să o aduci, colivia cu pasărea măiastră va fi a ta.

— Protestez – ţipă păsărică din colivie. Această este o încălcare flagrantă a drepturilor păsărelelor. Am să reclam acest lucru la organismele internaţionale.

— Tu să taci – se supără împăratul. Nici tu nu eşti mai breaza decât Suzuki. Cine te-a pus să dai iama prin grădinile altora şi să le furi merele de aur? Uite că atunci când nu te aştepţi, vine ceasul să plăteşti fărădelegile pe care le-ai făcut fără ştiinţă sau invers. Nu ştii că cine seamănă vânt, culege furtună? Această este sămânţa pe care ai sădit-o la rădăcina destinului său. Acum soarta ta stă în mâinile fiului de împărat. Totul depinde şi de rugăciunile pe care ai să le faci tu.

Şi împăratul făcu semn cu mâna că îl lasă pe Suzuki să plece.

Când îl văzu calul lui Făt-Frumos ieşind

aşa de pleoştit din grădina împărătească începu să necheze, râzând cu gura până la urechi.

— Ce te hlizeşti aşa? – întrebă necăjit Făt-Frumos, căruia îi venea să plângă de ciudă.

— Râd fiindcă mă simt grozav. Putea să se întâmple şi mai rău, aşa că îmi arăt bucuria, odată cu dinţii pe care îi expun ca la expoziţie. Bine că totul s-a terminat cu bine. Chiar voiam să îmi înaintez cererea de pensionare şi să mă las la vatră. Am o fată, pe care o cheamă Mihoho-ela şi care i-a venit vremea să se mărite. Aşa că în perioada următoare va trebui să strâng bani şi să cumpăr câteva căpiţe pentru masa de nuntă. Am drept vecin un bou, primarul care este taurul comunei, şi câteva văcuţe divorţate sau văduve. Nu-ţi spun că astea,

deşi se dau drept cucoane şi mugesc numai pe nas, cum scăpa la izlas, stau numai cu coada pe sus. Ba unele ca să arate cât de grozave sunt, scriu versuri, doar doar le mai bagă şi pe ele în seamă vreun viţeluş mai tomnatic. Dar am uitat să te întreb luminăţia ta, ce ai făcut după ce ai sărit pârleazul în grădina împăratului.

Lui Suzuki îi veni să spună o prostie dar se stăpâni şi afişă numai un zâmbet galben ca şofranul.

— Am făcut un… – şi se gândi la sortimentul acela delicios, având diferite culori, făcut cu nucă, pe care îl vindeau turcii prin iarmaroc alături de bragă, de baclavale şi sarailii. Ba am căpătat şi altă misiune, parcă aş fi făcut armata la Delta Force.

— Ce misiune? – întrebă calul, ridicând

o sprânceană. Sper că nu te-a pus împăratul să scrii vreo prefaţă la vreo lucrare de două parale, să-i lauzi intelighenţia. Chiar nici nu mi-am imaginat că lucrurile stau aşa de rău.

— Adică?

— Ştiu eu? Să-i pupi inelul de la mâna dreaptă?

Făt-Frumos dădu din mână cu lehamite.

— Nu, Vrea doar să fi aduc iapa sireapă de la împăratul vecin.

— Perversul. Cred c-a intrat în andropauză. Şi iapa cum arată? Deja simt cum îmi sporeşte interesul. Doamne cât de păcătos sunt. Dacă m-ar auzi nevastă-mea, bătrâna mea iapă de acasă, cred că ar pune şaua pe mine, ba mai mult, m-ar căra legat cu hăţurile la biserică să mă spovedesc la părintele, deşi de câteva ori 1 am văzut pe acesta spovedind o enoriaşă tinerică mai

mult decât pe celelalte. Prima dată am crezut că omul se îngrăşase, – de... colivă, vin, pilaf cu carne de oaie, colacei şi sărmăluţe, ba şi cafea la siestă, fiindcă Dumnezeu este mai repede împotrivă tutunului (care este al lui Ducă-se pe pustii), decât împotrivă cafelei – ori, am fost extraordinar de surprins când am văzut că începe patrafirul să se mişte singur, de parcă prea sfinţia sa dădea să nască. Iar surpriza mă făcu să rămân cu gura căscată când am înţeles că de sub el, iese o iepuşoară tinerică, roşie în obrăjori, cam slăbănoagă după gusturile mele ce n-ar fi putut să urce până sus dealul în galop fără să obosească. Mărturisesc cu mâna pe inimă, că gloaba mea bătrână arată de o mie de ori mai bine, chiar dacă îi ieşea coama de sub broboadă şi din când în când,

mai plesnea cu coada câte o muscă mai obraznică. Deci?

— La vecinul, să luăm iapa sireapă.

— Cu Dumnezeu înainte – exclamă calul lui Suzuki şi după ce călăreţul se înfipse bine în şa, necheză că un leu paraleu şi ţâşni în galop afară din cetate.

Drumul până la împărăţia vecină dură două săptămâni. Ajunseră aşa cam pe faptul serii în capitala împărăţiei şi traseră la un hotel de cinci stele. Făcură baie, se culcară într-un pat de două persoane acoperit cu cearşafuri de mătase şi adormiră somn de plumb până a doua zi de dimineaţă.

După ce se sculară, serviră o gustare caldă la cameră. Deoarece era interzis să se dea fân în camerele clienţilor, calul trebui să se mulţumească cu un lighean ceva mai consistent cu spanac. Fiul de împărat

mânca în schimb o omletă cu două ouă la care a fost adăugată nişte şuncă tăiată mărunţel şi mărar. În loc de pâine, comandă o mămăligă, iar în loc de sucurile alea scoase de la vopsitorie, bău o cafea fierbinte şi tare care îl învioră. Pe urmă, puseră amândoi la cale furtul iepei.

— Există o alternativă – rosti calul, punându-şi ochelarii şi frunzărind foile scrise de Suzuki. Să te duci la împăratul şi să fi spui aşa pe nepusă masă, încât să fi stea gustarea de dimineaţă în gât: „Împărate, am venit să îţi cer iapa de soţie”.

— Da, dar eu nu vreau să mă însor cu ea. Ştii doar că trebuie să o duc la împăratul vecin să îmi dea la schimb păsărică cu colivia de aur. Este o afacere comercială, nu sentimentală.

— Asta înseamnă că îţi va cere şi el

ceva în schimb... Iar a doua posibilitate, este să furi iapa. Dar cu talentul tău înnăscut de a fura, mai mult ca sigur ai să îţi pierzi capul.

— Hmmmm...

— Deşi este lucru de mirare. Voi oamenii sunteţi singura specie de pe pământ care furaţi de stingeţi. Să nu mai adaug că minţiţi pe rupte.

— Exagerezi – zise Suzuki cu o voce moale.

— Ba nu exagerez de loc. Pot veni cu argumente. Cunoşti istoria războiului troian? Conflictul dintre greci şi troieni s-a declanşat ca urmare a doua furturi: A fost furată Elena, ce e drept foarte frumoasă, deşi după patruzeci de ani, nu ştiu dacă mai puteai să admiri ceva la ea. Ca să vezi curiozitate. Femeile sunt superbe la tinereţe

şi arată ca Talpă Iadului mai târziu, atât la propriu, ba chiar şi la figurat. Dar să nu divaghez… odată cu ea, a fost furat şi aurul regelui Agamemnon. Chiar mă întreb care hoţie a fost mai importantă şi de ce. Pe urmă ia exemplul Păsării Măiestre, care a furat merele tatălui tău din grădină. Pe măsură ce societatea devine mai sofisticată, furturile se îndesesc, luând diferite forme. Împăratul fură, miniştrii fură, autorităţile au şi ele tabieturile lor. Oamenii s-au născut asimetrici. Mâna dreaptă este mai mare decât cea stângă, tot aşa cum mâna stângă este mai lungă decât cealaltă.

— Am să fiu cinstit, să vedem ce o să iasă din treaba asta.

— Nu o să iasă absolut nimic. Pot să fac pariu cu tine. Jur pe herghelia mea de prieteni, sau cum zice un mare filosof: Jur

pe capra vecinului, că împăratul dacă nu îţi va tăia capul, va veni cu un refuz diplomatic, care va masca cu discreţie, o tendinţă de subtilizate pe care nu a putut-o realiza.

Suzuki zâmbi acru, dar se duse la împărat în audienţă şi îi povesti în limitele timpului acordat, toată tărăşenia şi de ce a venit el în împărăţia aceea. Împăratul l-a ascultat cu atenţie. L-a luat de mână şi l-a scos în grădină. A chemat două slugi să aducă iapa sireapă şi fiul împăratului a fost încântat de frumuseţea ei. Era o iapa albă ca neaua, finuţă, care dansa plină de nervozitate din gleznele subţiri, o adevărată încântare. Nu era grasă, deoarece slugile de la grajduri aveau grijă să fi ofere o dietă corespunzătoare. Era un animăluţ care stârnea pasiuni iar Suzuki se gândea că

dacă s-ar fi născut printr-o ironie a sorţii cal, ar fi preferat să o aibă pe această iapă sireapă printre amantele

— Ţi-a plăcut? – l-a întrebat la sfârşit împăratul cu o voce groasă pe Suzuki.

— Da.

Iapa arăta grozav şi slugile o mai plimbară de câteva ori prin faţa lor. Căpăstrul era aurit şi bătut în pietre scumpe, astfel că iapa sireapă chiar arăta ca o regină a cailor. Făt-Frumos se uită la ea cu o mare desfătare, împăratul bătu din palme şi se aduse o măsuţă de aur, acoperită cu broderii şi mătase. Apoi o femeie de la curte, frumoasă ca luna, aduse nişte şerbet şi două cafele aburinde care miroseau minunat.

— Te rog să serveşti.

Nimeni nu îţi dăruieşte nimic, fără să îţi

ceară ceva în schimb. Calul lui Suzuki, o fi fost el cal, dar era o fiinţă deşteaptă. Făcuse liceul şi facultatea la zi, având nişte profesori extraordinari. Acum şcolile de pe vremuri s-au cam dus de râpă. Şi nici profesorii nu mai sunt aceeaşi. Nu orice animal care nechează este cal de curse. Calităţile lor personale sunt umbrite de tot felul de defecte mărunte, accentul căzând mai degrabă pe artele marţiale şi pe orele de educaţie sexuală explicite, chiar dacă programa nu indică ore de dirigenţie, ci numai excursii în natură. Dar natura acţionează în mod surprinzător asupra firii fiecăruia.

Împăratul luă o gură de cafea, îl privi pe Suzuki şi văzându-l cu cât talent o sorbea din ochi pe iapã, îi spuse:

— Fiule… Te rog să mă ierţi că mă

adresez într-un mod atât de intim, dar motivaţia mea este dată de vârstă, nu de vreo relaţie accidentală cu vreunul din membrii familiei tale. Văd că îţi place iapa mea.

Suzuki încuviinţă din cap.

— Nu este de vânzare. Dar… – şi aici împăratul ridica un deget în sus, – ţi-o pot dărui cu o singură condiţie. Este ceva atât de minor, că aproape că îmi este şi ruşine să amintesc. Sunt însă convins că pentru tine, rugămintea mea este o nimica toată.

— Te ascult Înălţimea Ta.

— Ai auzit de Zâna Crăiasă?

— Nu.

— Este o femeie la fel de frumoasă cum este iapa mea între iepe. Este o tânără femeie de o frumuseţe neasemuită. Afrodita, ar părea faţă de ea umbra palidă şi tristă a

Persefonei. O văd ca o Hierodulă, sau ca pe o încântătoare Eteră, o femeie de înaltă clasă (cred că are câteva doctorate luate, deşi este tânără) de o eleganţă ce te lasă fără respiraţie şi de o cultură impresionantă, de-a dreptul enciclopedică. Homer este doar un biet scrib. Ei bine, tinere bavarez, adu această femeie în haremul meu împărătesc şi îţi dau iapa şi căpăstrul ei de aur bătut cu pietre scumpe – ca bonus – fără să îţi cer un galben în plus. Ei, ce zici. Batem palma?

Suzuki privi mâna întinsă a împăratului către dânsul şi i-o înşfacă strângând-o viguros.

Apoi se întoarse la calul său căruia îi povesti toată această întâmplare interesantă.

Calul, îl ascultă cu atenţie, apoi râse.

— Vezi tu Făt-Frumos? Toată istoria omenirii se învârte în jurul relaţiilor omeneşti.

Asta, să mă exprim academic. Totul este sex şi evoluţia lumii se leagă de el.

Şi calul servi de pe măsuţa din dreapta lui o pricomigdală pe care o mâncă cu o deosebită desfătare.

Iar porni Suzuki cu calul la drum.

— Am să îmbătrânesc de atâta mers – se plânse calul, pescuind după două zile de mers, o margaretă care creştea pe marginea traseului. Dacă ai şti cât de tare mă rog în sinea mea să se inventeze mai repede trenul cu aburi, transportul în comun sau măcar un avion, două, acolo. Dacă s-ar putea supersonice, ar fi de-a dreptul ideal.

— Mai avem puţin şi ajungem. Pe urmă

ne întoarcem înapoi şi o ţinem pe drumul spre casă – promise Făt-Frumos, ronţăind un pişcot.

— Asta s-o crezi tu. Ia ţine-mă, măcar cinci metri, în spinare şi să vezi cum te dor şalele de zici că te-a lovit o cometă cu coada peste ele. Dar eu care te port în spate de atâta timp. Asta referitor la durerile lumeşti. În ce-o priveşte pe Zâna Crăiasă, de unde ştii că nu îi vine şi ei ideea să te trimită unde a dus mutu' iapa, sau să-i aduci apă vie şi apă moartă de la munţii care se bat în capete.

— Nu, că pe asta o fur, indiferent ce-ar

— Vrei să te dea împăratul acela în urmărire generală prin interpol?

— Riscăm, măi calule.

— OK. Rămâne să vedem cine are dreptate. Sper asta să fie ultima noastră

aventură, fiindcă nevastă-mea a zis că dacă nu mă întorc repede acasă, bagă divorţ de mine, şi se măritră cu primul măgar din vecini.

— Nu promit nimic. Dar acum lasă-mă să mă gândesc cum să săvârşesc furtul.

Tot mergând aşa, ajunseseră lângă o pădure, situată sus pe o culme. De aici se putea vedea, undeva în vale, pierdut printre sălcii, palatul Zânei Crăiese. Palatul se înalţă semeţ într-o grămadă de acoperişuri strălucitoare.

— Părerea mea este că ar trebui să foloseşti mărul – îi spuse calul lui Făt-Frumos.

Suzuki scoase mărul din sân şi muşcă din el cu poftă. Dintr-odată, înfăţişarea lui se schimbă. Pielea lui netedă şi fierbinte se acoperi cu un păr lung şi înspicat de lup.

Faţa i se alungise şi dintre fălcile descleştate, ieşise o limbă roşie care se mişca de colo colo. Ochii îi deveniseră strălucitori şi începură şi ei să privească de jur-împrejur. Calul se înfioră.

Nechează surprins şi se trase pentru orice eventualitate mai într-o parte.

— Poftim, te-ai preschimbat într-o fiară periculoasă. Eu cred că sub această înfăţişare poţi să o furi pe prinţesă, fiindcă ea, de frică, nu va putea să mai spună nimic.

— Şi cum am să-mi revin la vechea înfăţişare?

— Mai, tu nu citeşti basmele? Te dai de trei ori peste cap şi devii iarăşi fiu de împărat.

— Bine calule – zise Suzuki şi călcând uşor, începu să coboare dealul către palatul

de aur al Zânei Crăiese.

Calul, se trase sub un stejar stufos şi se culcă. Sus pe ramurile stejarului, cântau nişte păsări aşa de frumos, încât pe cal îl cuprinse somnul. În acest timp, Făt-Frumos transformat în lup, se furişă pe lângă palatul Zânei Crăiese şi intră în grădina palatului. Totul în jur era foarte superb. Păsările cântau prin arbori, tufe imense de trandafiri se arcuiau deasupra aleilor alcătuind boite verzi şi roşii de floare parfumată. Drumul ducea spre un lac din apropiere, pe marginea căruia se găsea o bancă de marmură. Lupul se strecură în spatele băncii şi aşteptă acolo cuminte să vadă ce se va întâmpla. Nu trecu mult şi apăru o fată aşa de frumoasă, încât la soare te puteai uita dar la dansa ba. De frumuseţea ei, lupul fu cât pe ce să cadă în

bot. Noroc că noua înfăţişare îl înzestrase cu patru picioare, aşa că nu făcu decât să privească la prinţesa aceea, cu botul pe labe.

De fapt o astfel de stare, este un spaţiu comun bărbaţilor. Multora dintre ei li se întâmplă să vadă câte o femeie fermecătoare, nu numai ca aspect şi îmbrăcăminte, dar şi ca inteligenţă şi limbaj, în faţa căreia, li se înnoadă limba şi inima o ia la trap, nechezând în toate direcţiile. Femeia aceea, este zeiţă intangibilă, muza cu care poeţii, mai puţin romantici şi ceva mai perverşi îşi permit să facă toate ticăloşiile nedifuzate pe post. Iar după aceea se uită în jur cu ochi atât de nevinovaţi, încât ai crede că niciodată în viaţă lor nu au văzut femeia şi nici nu au abuzat de fizicul şi simţămintele ei, (desigur

cu consimţământul acesteia) ceea ce ne face să ne întrebăm, în ce proporţie declaraţiile de dragoste din poeziile lor sunt reale, să ne dăm seama câtă minciună se ascunde în diferenţa despre care nu se spune absolut nimic. Prinţesa palatului era o brunetă focoasă, cu părul lung bătându-i pulpele. Dumnezeu îi pusese proporţia în trupul şi flăcările iadului în ochii ei curaţi ca lacrima. Se năşteau în umbrele care jucau acolo, patimi cutremurătoare. Chiar şi lupul care avea totuşi o fire lumească, simţi că îi cade din blană smocuri de păr. Dacă frumuseţea ei îmbrăcată depăşea tot ce se poate spune despre frumuseţe, apoi lipsită de podoabele artificiale, care ascund o mare parte din tainele ei şi-i ocultează frumuseţea, ar fi transformat-o într-un diamant şlefuit fără seamăn în lume. Femeia dăduse roată prin

grădină însoţită de roabele ei, apoi se retrăsese în colţul acesta singuratec să asculte murmurul lacului şi să privească nuferii ce se deschiseseră ca nişte ochi mari de margarete, privind-o cu dragoste. Fata luă un pumn de pietricele şi începu să arunce în undele lacului. Când fu să o arunce pe cea de a treia, numai ce auzi:

— Data viitoare să vii cu o bucăţică de mămăligă.

Fata încremeni surprinsă strângând între degete pietricica pe care tocmai voia să o arunce.

— Şi pe urmă să ştii că nu ştiu să înot şi apa mă face să strănut.

— Hei, cine eşti tu – întrebă fata uimită, privind în toate părţile.

— Te rog să nu mă mai strângi aşa de tare, că mă doare. Eu dacă te-aş strânge aşa

în braţe, ce ai zice?

Fata scăpa pietricica jos.

— Au!!! Nu a fost un gest prea prietenos. Dând cu toate lucrurile de pământ cum crezi domnia ta că o să te iubească lumea? Doamne, să mai spună cineva că prinţesele sunt nişte creaturi finuţe, că îl desfid. Iar dacă mă supără, s-ar putea chiar să îi sparg capul.

— Cine eşti tu? – întrebă prinţesa încruntându-se.

— Mă numesc Lupul, prinţesă.

Şi dând tufişul la o parte, Făt Frumos se repezi la Crăiasă Zână, puse mâna pe ea şi o rupse la fugă cu toată viteza, fără să se uite în dreapta şi în stânga.

— Lupule, mai apucă să zică fată de împărat, să ştii că eu nu sunt Scufiţa Roşie.

— Ce dacă – răspunse lupul. Am să te

rog să nu mă ţii de vorbă fiindcă obosesc. Discutăm când ajung în pădure şi ne îndepărtăm de la locul faptei.

După aceea Făt-Frumos tăcu şi nu mai zise nimic. Când ajunse lângă cal, o lasă pe prinţesă jos din braţe, apoi se dădu de trei ori peste cap şi se transformă înapoi în om. Ca să nu răcească zâna, o luă din nou în braţe se sui cu ea pe cal, apoi porni la drum. Nu mai spun că fata de emoţie leşinase puţin. În clipa când îşi reveni îşi dădu seama de câteva lucruri.

Îl ţinea de gât pe Făt-Frumos.

Nu îi părea rău, dar prea se petreceau lucrurile repede şi se temea ca reputaţia ei să nu fie pe ici şi colo, mâncată de moliile calomniei (de parcă i-ar fi păsat).

Făt-Frumos o strângea în braţe de mama focului, fără să-şi dea seama, pe

motiv că armăsarul mai călca în câte-o groapă neasfaltată şi nu voia, băiat cu suflet cum era, că fata să se resimtă de pe urma drumului prost. Totuşi, prinţesa care nu era proastă, a observat că în cele mai multe cazuri, Suzuki exagera dimensiunea gropilor din carosabil. Că prea o năduşise strângând-o cu atâta patos.

Aşa că vrând nevrând, a trebuit în cele din urmă să îşi revină şi să deschidă ochii.

— Făt-Frumos, Făt-Frumos – zise ea cu o voce plină de dulceaţă… Dacă tu eşti lupul din grădina mea, (bănuiesc că nu-mi mai dai drumul din braţe, chiar dacă te-aş plăti cu aur, ori să nu-ţi treacă prin gând aşa ceva), deoarece nu am încotro, sunt de acord să fiu a ta.

Era gata Suzuki să cadă de pe cal.

— Până la moarte? – întrebă Făt-

Frumos, în timp ce un zâmbet plin de fericire

Dumnezeiască începuse să înflorească în colţurile gurii lui ca două tufe de trandafiri.

— Până la moarte – suspină fata.

— Nu ne mai întoarcem la iepe sirepe şi păsărici? – întrebă calul curios.

— În niciun caz.

— Bun, acum dacă aţi picat de acord, o luăm către împărăţia lui Făt-Frumos, sau ne pierdem vremea aiurea departe de casă? – întrebă calul.

— Spre împărăţie, – răspunseră într-un glas prinţesa şi fiul cel mic al împăratului.

— Cap compas Nord, Nord-Vest – nechează bucuros calul şi fluturând din coadă, o tăie de-a dreptul pe o cărare care scurtă drumul cu câteva

(Sfârşit)

Tinereţe...

f

A fost odată, numai Dumnezeu ştie când... pe vremea când lupii se pupau faţă în faţă, bot în bot ca porumbeii şi se iubeau de mama focului. A fost un împărat mare. Despre împărătească nu ştim prea multe.

Acum, cei doi fiind tineri, s-au gândit să facă copii. După ce au epuizat toate metodele clasice, au observat ca împărăteasa se încăpăţâna să nu rămână gravidă. Din această cauză, au umblat pe la vraci şi filosofi, dar degeaba. Într-un sfârşit numai ce vine la împărat un spiriduşi şi îl

întreabă pe împărat de ce şade aşa de supărat. Împăratul îi spune.

— Lasă că am să vă rezolv eu. Şi s-a dus spiriduşul acela, prin toată împărăţia, A găsit un moş care se juca într-un boschet cu o tânără. Nici ea nu făcea copii dar voia unul, iar moşul, îi citea soarta în palmă, sau pe unde sta biata de ea ascunsă.

— Moşule, vino încoace.

— Da stai că n-am terminat.

— N-are nimic. Termini când te întorci înapoi.

— Da de ce mă chemi?

— Uite, împăratul are o problemă şi ar vrea să cunoască pe cineva capabil să-l ajute să o rezolve.

— E tânără sau bătrână problema? – a întrebat moşul curios. Nu de alta dar dacă este o problemă mai tinerică, se poate

rezolva mai repejor. Dacă este mai bătrână, poate că ar fi mai bine să-l chemaţi pe taica popa, care stă imediat după colţ, dincolo de plopii ăia din dreapta.

A ajuns moşul la împăratul. A făcut ce-a făcut, a dres el aşa cum s-a priceput i-a dat bătrânul să muşte dintr-un măr de aur şi a rămas împărăteasa gravidă. Pentru a închide gura răuvoitorilor s-a dat o declaraţie publică în ce priveşte motivul prezenţei la locul faptei a moşului. S-a susţinut cu argumente că rolul cel mai important în această problemă l-a avut împăratul şi mai ales dieta cu mere autohtone. De altfel mai târziu după naştere, moaşa a afirmat sub semnătură alături de mama împărătesei că feciorul născut este de sânge nobil şi a arătat ca dovadă scutecele fiului de împărat uscate,

aşa cum arătau după ce popa l-a scos din scăldătoare.

A rămas deci împărăteasa grea. O cam durea burta şi prezenta stări de greaţă ca orice femeie în această situaţie. Starea asta de greaţă nu o au numai femeile în anumite momente specifice ale vieţii. Câteodată ea se răspândeşte prin vecini deşi cauzele sunt diferite.

Asta îmi aminteşte o întâmplare cu Suzuki. Se duce Suzuki la Dumnezeu, face o plecăciune adâncă şi îi spune:

— Mărite Doamne. Vreau să te rog ceva, spre binele acestor jumătăţi ale noastre care săracele suferă atât de mult din pricina noastră.

— Ce vrei Suzuki? Să le măresc alocaţia pentru copii?

— Nu Doamne, ne descurcăm cu ce ne-

ai dat şi cu ce a mai tăiat judele, fiindcă mila ta este mare, dar ce să spun, de-a dreptul infinită. Ba mai mult decât atât. Pot să vând la un moment dat vaca sau boul şi să-i cumpăr caiete şi cărţi copilului, ba şi ghiozdan, hăinuţă şi pantalonaşi că s-au ieftinit toate. Şi costă foarte puţin.

— Am înţeles. Atunci ce vrei tu măi Suzuki?

— Uite Doamne. Cel mai rău lucru care se întâmplă unei femei este atunci când naşte.

— Înţeleg. Vrei ca femeile să nu mai nască?

— Nu Doamne. Voiam să spun că femeia naşte în dureri şi că ar fi corect ca măcar aici, să sufere şi netrebnicul acela de bărbatu-său care s-a bucurat de partea bună a lucrurilor, dar după aia stă la o

berică cu prietenii şi chefuieşte de bucurie, în vreme ce femeia lui geme, ţipă şi se zvârcoleşte ca o vacă în grajd.

— Şi ce propui? Spune repede că trebuie să înceapă emisiunea la TV despre sfârşitul lumii şi sunt şi eu curios să văd cum evoluează lucrurile.

— Doamne, n-ai putea să faci ca bărbatul, – eventual numai el – să sufere în locul femeii? Adică să îl doară burta şi să ţipe în locul ei până se naşte copilul?

— Bună idee, Suzuki. Îmi place. Fie aşa cum a sunat dorinţa ta, amin.

A plecat Suzuki acasă. Pe drum trece pe lângă o casă unde tocmai năştea o femeie. Bărbatul ei stătea liniştit la poartă şi aştepta să vină moaşa să îl pună la curent cu ultimele noutăţi mai ales că femeia urma să facă gemeni.

— Cum merge, cum merge… – întrebă prietenos Suzuki. Să dea Dumnezeu ca soţia dumitale să facă copii sănătoşi şi să vă bucuraţi

— Amin. Vino bre şi stai cu mine o clipă să bem împreună un păhărel de ţuică în sănătatea copiilor care se vor naşte.

— Cu plăcere – a zis Suzuki.

— Vezi cum e dată soarta asta oamenilor?

— Aşa?

— Unii se bucura de lucruri atât de minunate iar pe alţii îi paşte nenorocirea.

— Cum aşa? – s-a mirat Suzuki dând peste cap primul pahar şi întinzând paharul să fi mai pună nişte ţuică fiindcă pruncii erau doi. Ori cum bine se ştie nu este politicos să bei doar pentru sănătatea unui singur copil când de fapt sunt mai mulţi.

— Să-ţi spun. Uite, nevastă-mea stă să nască şi glumeşte cu moaşa, semn că se simte foarte bine, dar vecinul meu săracul, l-a năpădit o durere cumplită de şale încât ţipă de nu mai poate. Se vede treaba că noi bărbaţii suportăm durerile mai greu decât femeile.

După întâmplarea asta, Dumnezeu a schimbat iarăşi decizia şi a lăsat ca lumea să trăiască după legile pe care le-a dat el odinioară.

Spuneam ca nevasta împăratului a rămas grea. Trece o lună, trece două, trei, ajunge femeia la zece luni şi fiul de împărat să se nască, ba. A intrat la gânduri şi păreri împăratul, nu mai zic de împărătească. Chemară toate moaşele din regat şi cele câte intrară în camera unde trebuia să nască împărăteasa se închinară auzind

asemenea tărăşenie.

Trebuie să spun că în împărăţia aceea spitalele se desfiinţaseră deoarece era mai cinstit să mori acasă între rudele apropiate. La fel şi cu naşterea. Deoarece unele mame mai erau ameţite după naştere, în cazul când năşteau în altă parte, există riscul ca ele să piardă copilul pe drumul spre casă în cele mai neobişnuite locuri. La spital, la biserică, (deşi popa se jura că nu contribuise cu absolut nimic la afacerea asta cu toate că unii rău voitori spuneau că părintele bate prea multe mătănii) mamele jurau că ele voiau din toată inima să ia copiii acasă dar aceştia le preferau mai repede pe asistente că erau tinere, frumoase, blonde şi cu părul creţ.

Copilul împărătesei plângea de mama focului. S-au emis diferite ipoteze. Una

dintre moaşe a spus ca fiului de împărat i-a apărut un dinţişor precoce şi de aia plânge.

— În calitate de împărat îţi ordon să taci şi să te naşti – a zis împăratul cel tânăr dar fiul său avea chef de plâns şi nu era interesat nici de ce zicea împăratul nici nu dorea să se nască.

— Hai să-i promitem ceva – a zis inspirată o moaşă.

Basme pestriţe

— Începe dumneata – zise împăratul.

De aceea este bine când aveţi idei să nu le împărtăşiţi nimănui dacă nu doriţi să fiţi puşi să le duceţi la îndeplinire. Fiul de împărat se oprise o clipă din plâns şi îşi sugea degetul de la picioruşul drept. La celălalt deget de la picioruşul stâng nu putea ajunge fiindcă între ele se întindea ca

un şarpe cordonul ombilical.

— Taci cu mama puişor, că ţi-oi da… un căluţ de lemn să te dai huţa cât este ziua de

Dar copilul, se muşcă de degeţelul cu pricina din greşeală şi începu să ţipe mai tare că se încălzise lichidul din burtica mamei de începuse să bolborosească şi să scoată aburi.

— Nu vrea. Măria Ta, pot să vin şi cu alte propuneri? – întrebă moaşa.

Împăratul dădu din cap.

— Taci cu mama, că îţi cumpără, un Ford Taunus.

— Vai de mine – ţipă împărăteasa După cum merg şoferii prin gropile noastre naţionale nu e de mirare că se trezesc pe contrasens. Nu vreau ca odoraşul meu să fie expus la accidente.

— Atunci măcar o caleaşcă – zise

moaşa.

— În niciun caz. Nu doresc să fie nici pilot de avion, nici stewardesă, nici poet, nici scriitor. Mai ales aceştia din urmă.

— Taci cu tata că te fac ministru – zise împăratul autoritar.

Dar copilul continuă să plângă. Ştia el că funcţia asta de ministru este atât de schimbătoare încât nu merita să te naşti pentru aşa ceva. Dacă ar fi fost ales prim-ministru, poate că ar fi stat să se mai gândească, iar o funcţie superioară acesteia l-ar fi făcut să ia lucrurile şi mai în serios. I se părea totuşi în acele clipe că este mult mai comod să plângă, în vreme ce doamnele şi domnii se străduiau să găsească o soluţie rezonabilă crizei politice care se ivise pe neaşteptate.

— Ţi-o dau pe Ileana Cosânzeana de soţie.

Copilul zâmbi o clipă în burta mamei apoi continuă să plângă cu furie. Pruncul îşi făcuse următorul calcul:

Ileana Cosânzeana era cu vreo douăzeci de ani mai bătrână decât el. În momentul când va ajunge s-o ia de soţie, el ar avea peste optsprezece ani, iar femeia peste şaptezeci. Mai repede putea s-o ia pe mama soacră de nevastă fiindcă ce mi-e şaptezeci, ce mi-e nouăzeci. Singurul avantaj era că indiferent pe care dintre ele ar fi luat-o, nunta s-ar fi desfăşurat la cimitir, în aceste condiţii refuzul era singura opţiune posibilă. De aceea continuă să plângă, este drept că ceva mai moderat să îşi păstreze condiţia fizică şi pentru mai târziu.

— Dragul tatii, te fac bancher.

Era o idee. Numai ca el voia să cheltuiască bani nu să fi strângă şi în felul acesta ar fi existat un conflict de interese

— Femei nu vrei, bancher nu doreşti să fii, vino şi tu în sprijinul nostru cu o propunere.

— Staţi aşa. Am o idee. Ce-şi doreşte omul în viaţă cel mai mult? – întrebă împărăteasa.

— Să câştige potul cel mare la Robingo – zise elneva.

— Să cânte din flaut – spuse altă persoană.

— Să devină popă. Popa trăieşte bine şi când te naşti şi când mori – se auzi o voce din grămadă.

— Nu ştim. Este foarte obositor să dai cu presupusul. Şi pe urmă mărturisesc că

de câte ori mi-am zugrăvit viaţa în roz, uite aşa de-a naibii, viaţa mi-a vopsit-o în negru.

— Aşa este. Eu am vrut fete şi parcă şi-a vârât cineva coada că au ieşit cu toţii băieţi. Nu mai spun că sunt nişte nemernici, fustangii, beţivani şi fumători de notorietate publică. Doi au nimerit în puşcărie, iar restul s-au dus să muncească sau să fure prin străinătate.

— Nici ai mei nu sunt sănătoşi la cap – mai zise o femeie cu glasul pierit. S-au născut chiori şi au nimerit peste o baltă unde au strâns de gât nişte lebede pe care din cauza întunericului au crezut că sunt gâşte.

— Staţi aşa – zise împărăteasa. Fiecare om vrea să trăiască veşnic. Prin urmare, fiule, – aici femeia îşi mângâie cu dulceaţă burtica – te rog să nu mai plângi şi să te

naşti, fiindcă am să îţi dau „Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte”.

— Fă muiere… Tu minţi copilul acesta încă de la naştere. Profiţi în mod malefic de autoritatea ta regală ca să fi oferi copilului nostru o iluzie, un nimic – spuse împăratul uluit. Şi cum ai să argumentezi că spui adevărul?

— Îi pun pe sfetnici să voteze proiectul acesta, aşa cum au votat şi luminiţa de la capătul tunelului pe care n-au găsit-o niciodată şi continuă să se îmbrâncească şi să se calce pe picioare în întuneric.

Ori în timp ce ei vorbeau în şoaptă, copilul tăcu şi se născu.

Bucuria a fost mai mult decât imensă. Am putea spune că a fost de-a dreptul catastrofală. S-au cumpărat scutece cu fir de aur, deşi, copiii mici nu fac deosebire

între astfel de fineţuri şi o cârpă obişnuită şi fac pipi cu aceeaşi plăcere în ambele situaţii. S-au întins mese bogate, cu vinuri scumpe, cu fripturi rumene de porc mistreţ, de căprioare în lapte şi fazani.

Numai belciugele din râtul porcilor, valorau peste o mie de euro, datorită faptului că erau din aurul cel mai pur şi aveau câte un diamant mare cât o prună. Cu toate că nimănui nu-i place râtul de porc decât la piftie, în zilele acelea a fost mare înghesuială iar cunoscătorii au spus în cunoştinţă de cauză că râtul de porc a fost o adevărată delicatesă. Ş-au dat seama de acest lucru din faptul că belciugele dispăruseră cu totul, chiar dacă pe ici şi colo mai rămăseseră câteva mustăcioare de porc în farfurie şi câte-o bucăţică de şorici care nu putuse fi mâncat din cauză că era

prea gros.

Tot bairamul a durat o săptămână. Nici cei săraci nu au fost uitaţi. Li s-a dat slănină afumată cu fasole şi mămăliguţă iar la sfârşit s-a oferit bere cât poate fiecare să bea. Ce nu reuşea slănina, făcea berea, aşa că rezultatele la sfârşit s-au dovedit mulţumitoare. Este adevărat că mesele împărăteşti miroseau diferit, dar ministrul de finanţe era fericit. Avea motive să crească impozitele şi să acopere gaura din buget, în funcţie de lingurile de fasole înghiţite de fiecare, preţăluite la nişte sume care apropiau arta finanţelor de astronomie. Dar ce univers s-a născut perfect? După ce Dumnezeu a făcut lumea, nu a venit potopul?

În sfârşit. Petrecerea s-a încheiat, toată lumea era fericită şi bucuroasă nevoie mare,

iar cei care nu se simţeau prea bine şi îi durea burtica, au fost scurtaţi de cap sau puşi la răcoare să-şi revină.

Din clipa aceea, copilul începu să crească. Toate creşteau odată cu el, împrejurul lui. Devenise atât de deştept, încât şi profesorii nu mai ştiau ce să-l înveţe. Colegii lui îl priveau cu gura căscată şi tot aşa au intrat mai târziu şi la bac. Într-un an de zile a dat bac-ul de câteva ori şi l-a luat de fiecare dată cu succes. Ori pe vremea aceea examenele se dădeau foarte greu şi nu oricine avea posibilitatea să *îşi* termine studiile cu coroniţă. A fost singurul caz în istorie când s-a vorbit că ar fi mai înţelept decât regele Solomon şi regina din Saaba deşi prinţul, fiul de împărat, nu îi cunoscuse niciodată personal pe amândoi, iar noi avem dubii asupra acestor afirmaţii,

considerând că este vorba de o compilaţie care a fost adăugată în cărţile de istorie mai târziu.

A venit clipa când fiul de împărat a împlinit 18 ani. Fiul de împărat în timpul mesei, a lăsat furculiţa de aur brodată cu monograma numelui său pe masă şi a rostit cu o voce adâncă:

— Dragă tată şi împărate. A venit vremea să îmi dai ceea ce mi-ai făgăduit la naştere.

— Nu ţi-am promis nimic la naştere, copilul meu. Chestia asta la care faci aluzie atât de tranşant, cred că se referă la educaţia nesănătoasă a mamei. Fără a fi misogin, în afară de balauri, zmei, pitici şi alte pete negre din istoria universală, pe ultimul loc se situează femeile. Sigur, că femeile sunt perfecte şi în unele privinţe pot

jura cu mâna pe inimă că sunt mai mult decât atât. Dar aşa cum s-a scris într-un ziar local, nimic nu este perfect pe lumea asta în afară de Dumnezeu. Femeia este în definitiv şi ea om, are hachiţele ei, nervii ei şi este bine să nu-i stai alături în momentele nepotrivite dacă nu doreşti să te trezeşti cu niscaiva cucuie. Dar eu simt im tată ascultător şi plin de răbdare aşa că am să te rog să îmi aminteşti despre ce este vorba.

— Mi-aţi promis Tinereţe fără…

— Nu eu ţi-am promis aşa ceva! Mama ta este de vină, deoarece în tinereţe scria poezii şi în ceasurile de melancolie, vorbea singură şi îşi construia o lume imaginară, ideală dar din nefericire la fel de coruptă ca a noastră.

Oricât încercă împăratul să-l facă pe fiul său să se răzgândească, nu putu. Atunci

îl lăsă în voia Domnului. Fiul de împărat se duse în grajdurile împărăteşti. Aici erau cai de toate neamurile. Puse mâna pe coada unui cal, trase de ea şi rămase cu coada în mână. Fie purta perucă fie îi cădea părul fiindcă era bătrân. Îl prinse pe al doilea de coadă şi până să necheze calul, se şi trezi cu picioarele în sus. Nu FătFrumos măi, ci cabalina. Puse mâna Făt-Frumos pe a treia coadă, dar calul întoarse capul spre el şi îi spuse cu o voce gingaşă:

— Te rog frumos, să nu pui mâna pe coada mea, pentru că eu sunt o fiinţă foarte sensibilă în acest loc şi mă gâdil de nu-ţi imaginezi. Pe urmă trebuie să îţi spun că nu este frumos să tragi fetele de coadă când sunt mici, ca să nu ai surprize când ajung mai mari şi îşi amintesc cum te-ai purtat cu ele când erau tinere şi inocente.

— Tu vorbeşti?

— Sigur… – zise calul. Tu, Făt-Frumos, nu faci acelaşi lucru? Totuşi mărturisesc că nechezatul tău sună destul de barbar pentru gusturile mele.

— Dar ce gusturi ai tu?

— Îmi plac cartofii prăjiţi în ulei de măsline, salată de roşii şi friptură înăbuşită la cuptor. Iar fără să ştie nimeni, mai trag când şi când câte o bere. Dar când fac aceasta, să ştii că trag pe dreapta şi nu pornesc mai departe, decât după ce fiola revine la parametrii normali.

— Măi calule…

— Poţi să-mi spui Acuarella dragul meu prinţ. Cu doi de „11”, fiindcă i-a tremurat mâna celui care mi-a scris certificatul de naştere. Iar eu am să-ţi spun ţie, Făt-Frumos, indiferent de ce zice lumea.

— Ştii ce intenţii am eu?

— Sigur… Am discutat cu colegii mei din grajd chestia asta zile întregi. Concluzia a fost următoarea şi te rog să nu te iei după mintea acestor animale înapoiate. Vai de calul pe care ai să-l călăreşti, că multă oboseală şi necazuri au să îl pască. Fiule de împărat, nu ar fi mai bine pentru dumneata să îţi cauţi o iapă tânără şi neînvăţată la călărie? Ca să nu fii acuzat de zoofilie, mă gândeam la o iapă cu două picioare, zâmbi calul cu o dantură sclipitoare.

Se vedea de la o poştă că se spală în fiecare dimineaţă cu pastă cristal.

— Şi unde am să găsesc Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte?

— Cum unde, dragul meu. În pat. Este mult mai eficient decât să umbli brambura. Mai ales, că vei avea asigurat la pensie tot

fânul necesar ca să trăieşti în îmbelşugare şi sătul până la adânci bătrâneţi.

— Dar eu vreau…

— Te rog să te linişteşti. Dorinţa ta se va împlini. Indiferent ce vei face, la sfârşit oricum vei regreta. Dar până atunci este cale lungă de bătut, aşa că vom discuta despre aceste lucruri la vremea potrivita. Pentru început, dacă vrei să mă asculţi, îţi voi da un sfat: Du-te la împărat, cere-i paloşul, arcul şi suliţa, cucura cu săgeţile şi hainele de pe vremea când era el flăcău. Oricum, din cauza burţii pe care a făcut-o, tot nu le mai poartă, dar ţie s-ar putea să îţi vină bine.

— Dar n-aş putea să caut alte asemenea arme, mai strălucitoare şi încărcate cu pietre scumpe, să vadă şi alţii că sunt fiul împăratului?

— Dragă Făt-Frumos. Toţi suntem fii de împăraţi până când ieşim din casă. Dar după aceea devenim dintr-odată nimeni. Iar obrazul subţire, cu cheltuială se ţine. Asta înseamnă că până îţi faci un nume, va trece multă vreme. Căutarea Tinereţii fără bătrâneţe presupune după cum observi şi evenimente colaterale.

Zis şi făcut. Se întoarse Făt-Frumos şi îl rugă pe împărat să fi deie ceea ce îi ceruse calul, împăratul încuviinţă. Aşa că timp de două

Basme pestriţe săptămâni, fiul de împărat îşi făcu singur de

Se apucă să bată flecuri la cizmele împărăteşti, curăţă rugina de pe paloş până când făcu bătături la degete şi în restul acestora, spală cu Alba lux şi alţi detergenţi

cămaşa şi pantalonii împărăteşti de nu mai rămase nicio pată, ba chiar se zdrenţuiră puţin pe la genunchi, dar nu era o problemă ca acum aşa se poartă, ş.a.m. d... Când văzu calul că Făt-Frumos a rezolvat toate problemele, odată se scutură din toate încheieturile de rămase frumos şi luminos, cu soarele în piept şi luna prinsă de căpăstru. Se apropie de fiul de împărat, fornăi pe nas şi îi spuse cu voce înceată:

— Făt-Frumos încalecă pe mine şi spune-mi cum să te duc: Ca vântul sau ca gândul.

— Intre, să ştii că nu pot deoarece spre deosebire de maşini, nu am decât două viteze.

— Atunci am să te rog să mergi la relanti, măcar până ieşim din împărăţie. După aceea mai vedem noi.

Şi porniră la drum. Merseră ei ce merseră, ca numărară de treizeci de ori soarele pe cer şi luna de douăzeci de ori, până când ajunseră la o câmpie întinsă, unde erau o mulţime de oase de oameni.

Calul se opri să pască câteva mănunchiuri mai răsărite de iarbă şi să se mai odihnească câteva ore pentru că îl durea mijlocul, cu toate că analizele făcute la doctor arătau fără pic de tăgadă că era sănătos tun.

— Dragă, Făt-Frumos. Ne aflam aici, pe moşia unei Gheonoaie. A fost şi ea femeie ca toate femeile. Dar au împins-o păcatele să se apuce de scris poezii şi proză.

— Văd, rosti Făt-Frumos privind de jur-împrejur.

— Vezi dar te înşeli, i-a răspuns calul. Oasele acelea sunt ale poeţilor şi

scriitorilor, ce au nimerit în dinţii unor animăluţe foarte primejdioase, cu mai multe capete. Acestea trăiesc la castelul Gheonoaiei. Animăluţele, sunt cunoscute sub numele de critică literară. Ca să vezi cât de eficiente sunt, poţi să îţi dai seama după ravagiile făcute. Părerea mea este să nu te apuci să întărâţi critica, adică este bine să te apuci să faci orice altceva decât se aşteaptă ceilalţi, dacă vrei cu tot dinadinsul să scapi cu viaţă şi să nu-ţi laşi nădragii ca amintire pe aici.

— Şi Gheonoaia este periculoasă rău?

— Foarte. Ştiu că este şatenă şi dansează la bară. Prima victima pe care a făcut-o a fost când a apărut lângă ea foarte goală, având în faţă numai o frunzuliţă de dafin. Sigur că bietul om a făcut infarct instantaneu (nu suferea frunzuliţele de

dafin, făcea alergie la ele) şi a fost dus la spitalul de urgenţă de către un echipaj Smurd, până să apuce ea s-a fi facă respiraţie gură la gură.

Părerea mea este că ar fi trebuit să nu te grăbeşti cu călătoria asta şi să iei ore de echitaţie mai multe, că nu se ştie în situaţii ca acestea de viaţă, cine pe cine încalecă şi până unde se aude

Statură de caraulă întreaga noapte, iar când veniră zorile, cei doi se pregătiră de luptă.

— Făt-Frumos, Făt-Frumos, te rog să ai mare grijă – îi spuse calul. Vezi că Gheonoaiele astea sunt perverse. Una spun şi alta gândesc. Părerea mea este să fii cu ochii în patru şi să foloseşti replicile tăioase ale paloşului cât trebuie ca şi împunsăturile de suliţă ale vorbelor tale. Măiestria nu

constă în brutalitatea replicii cât în dulceaţa acestora. În ciuda a ceea ce se spune, ura face din noi, propriile victime, nu eroii pe care îi visăm. Dacă visăm să facem rău cuiva, n-o să reuşim niciodată. Fiindcă răului acela noi îi vom fi întotdeauna primele victime. Fiecare duşman are pe lângă defecte şi o grămadă de calităţi. Pune-le în valoare. Transformă duşmanul tău, care în definitiv este un prieten rătăcit, în tovarăşul tău şi atunci vei deveni erou fără ca neapărat să verşi sângele cuiva.

Făt-Frumos asculta cu mare atenţie. Strânse chinga calului, înşeuă şi înfrână calul apoi când auzi un zgomot infernal apropiindu-se şi părând că despică pădurea din apropiere sări în şea, pregătindu-se de luptă. Venea Gheonoaia. Cerul se întunecase, vântul începuse să bată cu furie,

din nori fulgerele şi trăsnetele cădeau de-a valma cu un zgomot infernal, pădurea urla cu glas de lupi, o negură deasă potopise pământul.

— Nu-ţi fie frică Făt-Frumos, strigă calul.

Făt-Frumos simţi că îl trage cineva de păr.

Se întoarse şi în lumina sticloasă a fulgerelor care alergau năuce în toate părţile, dădu şi el în dreapta şi stânga cu paloşul. Atunci se auzi o voce lugubră:

— Ce e... Ce e... Ce să fie... Sus pe stâncă locuieşte... Jos să sară nu-ndrăzneşteee...

— Ce-ai spus calule? – a întrebat fiul împăratului.

— Nu am spus nimic Făt-Frumos... Cred că este aceasta miasma de Gheonoaie care

rosteşte blestemele sale. Bănuiesc că se referă la coada

— Bleahhh… se auzi din negură, semn că acea creatură malefică nu era de acord cu răspunsul calului.

— Stai că ştiu… – zise Făt-Frumos, care aproape că amuţise din cauza săriturilor sălbatice ale calului.

— Păi atunci spune. – zise calul. Ce mai aştepţi?

— Este ochiul meu stâng.

Din întuneric se auzi un hohot prelung de râs. Un trăsnet căzu alături aprinzând o căpiţă de fân.

— Se pare că ai dat-o în bară. – zise calul, sărind cât colo, în clipa când un trăsnet zăpăcit aproape că îi linse picioarele din faţă.

— Urechea mea dreaptă.

Vocea râse din nou în întuneric.

— Vezi dacă ai chiulit de la ore? – rosti Acuarella cu năduf. În loc să te ascunzi cu fufele prin boscheţi, mai bine citeai şi tu o carte de basme ca lumea. Altfel ne papă Gheonoaia cu caimac cu tot.

— Nasul – răspunse a treia oară FătFrumos.

Se lasă o tăcere de moarte. Negurile începură să se subţie şi decorul căpătă claritate până departe către orizont. În faţa ochilor apăru o femeie foarte frumoasă, purtând pe cap o pălărie drăguţă care semăna cu o ciupercă bătrână, căzută în dizgraţie. Femeia stătea într-un car cu roţi înalte, tras de doi lei. Leii E priviră pe Făt-Frumos cu o vie curiozitate şi poftă.

— Făt-Frumos, să dea Domnul să găseşti ceea ce cauţi. – rosti femeia cu o

voce cântătoare. Dacă nu ar fi fost calul acesta cu tine, apoi să ştii că de mult te mâneam şi ţi-aş fi lăsat oscioarele drept amintire pe câmpia aceasta. Eu sunt Gheonoaia.

Şi femeia zâmbi într-un mod misterios că nici Sherlock Holmes nu l-ar fi putut descifra.

— Dragul meu – continua Gheonoaia, Ai scăpat de la moarte, pentru că nu eşti nici poet nici prozator, spre marea mea uşurare. Se pare că aşa ţi-a fost scris ţie.

— Bine măi Gheonoaio, aş vrea să îmi spui şi mie ce ai avut cu bieţii oameni de i-ai hărtănit aşa, de nu au mai rămas decât oasele?

— Dragul meu, eu nu le-am făcut absolut

Calul nechează în mod afirmativ, dând şi

din cap pentru a se evita orice confuzie.

— Ei singuri şi-au făcut-o. Câmpul acesta pe care îl vezi în faţa ochilor, poartă numele de „Antologia”. În lumea asta sunt o mulţime de astfel de necropole funerare, în care tot felul de poeţi şi de poetese îşi lasă oasele, crezând că o fac pentru eternitate, deşi mai devreme sau mai târziu, timpul îi va transforma în pulbere, ca pe noi toţi de altfel. O contribuţie în distrugerea prematură a acestor fiinţe – în definitiv simpatice – o are critica. Ea operează în două feluri. Fie stă pasivă şi nu face absolut nimic, fie muşcă în dreapta şi stânga şi îşi varsă veninul, care de multe ori este inoculat nu numai în operele postume, ci şi în autori. În primul caz autorii mor de inima rea că nu-i bagă nimeni în seamă, în al doilea, pentru că sunt băgaţi în seamă prea

mult. Partea rea constă în faptul că nu există o cale de mijloc. Dar şi oamenii aceştia sunt de vină, pentru că, să fim sinceri, ei sunt primii care încep ostilităţile.

Uite, eu am două fiice: Talia şi Caliope. Sunt tocmai la vârsta când ochii le zboară ca nişte fluturaşi după băieţi, iar sufletele rătăcesc prin boscheţii de mure, aşteptând să le iasă un ursuleţ în cale. Nu ai vrea să te piteşti lângă un rug de zmeură şi când auzi nişte glasuri de fetişcane, să începi să faci şi tu, mor, mor?

— Propunerea ta mă onorează. Mărturisesc însă că sunt mânat de nişte gânduri mult mai înalte, acesta fiind motivul pentru care nu pot să mă opresc din drum şi nici să mormăi ca ursuleţul printre boscheţii lumii. Şi pe urmă nu se ştie niciodată cine anume îţi sare în faţă. Că afară-i vopsit

gardul şi-năuntru-i leopardul.

Calul asculta tirada lui Făt-Frumos cu gura căscată. Dar nu făcu niciun comentariu.

— Bine flăcău. Să nu-ţi pară rău mai târziu. Dar asta este. Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus, aşa că Dumnezeu să aibă grijă de tine şi să te călăuzească spre realizarea viselor tale.

Spunând acestea, zâna cea rea întoarse carul şi se îndepărtă. Făt-Frumos îi urmă exemplul, îndreptându-se către răsărit. Merse calul cu Făt-Frumos, cale lungă să ne-ajungă, zilele şi nopţile se prefăcură în săptămâni şi săptămânile se prefăcură la rândul lor în luni. Trecură văi, munţi, traversară izvoare, coborâră dealuri. Într-o dimineaţă, se treziră amândoi într-o câmpie frumoasă, o jumătate din aceasta având o

iarbă verde şi proaspătă iar pe cealaltă jumătate, iarba fiind veştedă şi pârlită.

— Ei? – întrebă Făt-Frumos dându-se jos de pe cal şi lăsând patrupedul să pască în linişte.

Acesta mâncă iarba înrourată cu lăcomie, apoi se opri şi se aşază alături de Făt-Frumos. Scoase din buzunar o muzicuţă şi începu să cânte o melodie country. După aceea scutură muzicuţa şi o vârî din nou în buzunar. Pe urmă începu:

— Probabil te întrebi de ce este iarba pârlită, iar acolo unde nu este pârlit, câmpul are iarba veştedă sau este năpădit cu buruieni. Stăpâne, trebuie să ştii că ne aflăm pe moşia unei Scorpii, soră cu Gheonoaia.

— Bănuiam eu – rosti Făt-Frumos.

— Ceea ce bănuieşti stăpâne este

nimica toată. Realitatea bate filmul, cum este scris în vechile cărţi de către oameni înţelepţi şi plini de glagorie. Scorpia este şi mai rea decât soră-sa. Are trei capete, varsă foc şi smoală şi prăpădeşte pe cine se nimereşte.

Calul îşi făcu cruce cu copita dreaptă şi zise către dânsul: „Vai Doamne, iartă-mi păcatele, na că mă apucai să fac versuri”.

— Altceva mai ştii despre Scorpie? – întrebă fiul de împărat curios.

— Ştiu că trebuie să te pregăteşti cât se poate de bine să o înfrunţi, dacă nu vrei cumva, capul tău să agaţe într-un vârf de lemn într-un gard alături de alte capete, care îi cântă osanale şi o laudă de cele mai multe ori cu o neruşinare fără măsură.

— Atât de perversă este?

— Ca să-ţi imaginezi – răspunse calul şi

îşi trase un capăt de pled peste el după care adormi.

Cum se crăpă de ziuă şi cerul deveni uşor trandafiriu, Făt-Frumos înşeuă calul şi-şi pregăti armele. În clipa următoare, pământul se zgâlţâi. Se auzi un urlet... apoi o vâjâitură şi cerul se acoperi de nori negri aşa de joşi, încât se lega cu vârtejuri înfricoşate de brâu! pământului, smulgând tot ce putea să adune în cale. Fulgerele brăzdau cerul dintr-o parte în alta ca ploaia. Trăsnetele cădeau smulgând din pământ bucăţi uriaşe. Pădurile hăuleau ameninţător şi lupii alungaţi din culcuşurile lor silvestre, răspundeau cu urletele lor sălbatice, semănând cu şuierul viforniţei iarna. Din negura aceea, Făt-Frumos zări decupându-se cele trei feţe ale Scorpiei Capetele deschiseră gurile larg, şi valuri de flăcări

aprinseră aerul în jurul flăcăului. Dar nici Făt-Frumos nu se lăsă. Se repezi cu paloşul strâns în pumn şi fu gata, gata să-i reteze un cap. Negura se adânci şi o voce ciudată parcă izvorând din măruntaiele pământului îi spuse:

— Linişteşte-te… Bagă-ţi sabia în teacă şi… hai să stăm amândoi de vorbă ca doi adulţi.

Făt-Frumos întrebă calul:

— Ce părere ai? Minte sau spune adevărul?

— Cu Scorpiile nu poţi şti niciodată. – zise calul, ridicând din umeri – dar dacă nu ai altceva mai bun de făcut, eu zic să faci ce îţi spune zâna şi să vedem ce se întâmplă.

Făt-Frumos îşi vârî paloşul în teacă. Negura începu să se risipească şi în faţa lor apăru o femeie brunetă de o frumuseţe rară.

Îţi venea să bei apa din guriţa ei şi ai fi jurat că sorbi miere. Îţi venea să fi săruţi mâinile şi să faci o serie întreagă de lucruri, care L-ar fi făcut pe Dumnezeu şi pe îngeri să roşească. Era genul de femeie (nu mai ştim dacă femeile mai au şi alte genuri, lucrul acesta rămâne încă de stabilit) care te făcea să vorbeşti singur şi să spui numai prostii. Nu este de mirare că Făt-Frumos o ceru de nevastă iar ea îl refuză în mod politicos şi cu demnitate, ca o regină.

— Făt-Frumos, – adăugă ea după acest eşec sentimental al eroului nostru – multe am auzit despre faptele tale de vitejie.

Unde Doamne o fi auzit ea asta că la telejurnal nu se vorbea decât de criza economică şi de abilităţile unora de a fura cât mai mult pe cale legală şi bineînţeles şi în afara acesteia. Iar pe site-urile celelalte,

femeile îşi scoteau ochii între ele sau bărbaţilor care nimeriseră pe acolo. Dar Făt-Frumos, ca bărbat ce era, cu doza lui de orgoliu congenital, spuse:

— Mă bucur draga mea că veştile despre mine au ajuns la tine înaintea mea.

Calul se lovi cu copitele în cap. Uite ce nemernic cărase el în spate atâta vreme. Se aşteptase ca Făt-Frumos să vorbească mai frumos, să se rupă de banalitatea cotidiană, ori el nu făcea decât să spună bălării. Zâna zâmbi subţire.

„Scorpia ca Scorpia”, gândi calul, dar ştie să zâmbească.

Femeia se apropie de calul lui Făt-Frumos, îi vârî o acadea în gură şi spuse zâmbind:

— Vai ce cal frumos ai…

Acuarella îşi ciuli urechile şi deschise

gura într-un zâmbet larg de era cât pe-aci să scape acadeaua din gură.

— Şi nu este numai frumos, dar este şi atât de inteligent... Bietul animal simţi că i se înmoaie picioarele şi ar fi căzut în coadă dacă Făt-Frumos nu ar fi sărit jos din şea o clipă mai devreme.

În vreme ce ei se giugiuleau acolo în mod platonic, iar calul culegea floricele să le pună la pălărie, numai iată că din nişte boscheţi apăru o zdreanţă de câine, o jigodie păroasă, care vagabonda hai hui pe unde se nimerea. Şi pentru că în viaţă se întâmplă să te împiedici la tot pasul de tot felul de javre, începu şi aceasta să se dea în petice şi să latre la toţi, ba chiar îşi împinse obrăznicia la extrem, încercând să o muşte pe Acuarella de coada şi de picioarele din spate. Dar calul lui Făt-Frumos, nu purta

şaua în spinare de florile mărului. Rabdă el cât rabdă şi văzând că potaia se tot îndeasă la spatele lui, plină de intenţii dubioase, numai ce prinse un moment şi o pocni în numele Tatălui de se duse bestia peste trei dealuri şi câteva văi mai departe.

— Piei satană, necheză calul şi merse la râul care curgea vesel prin iarba să-şi spele copitele, de teama să nu ia cine ştie ce microbi, viruşi şi să-şi pericliteze în felul acesta viitorul şi reputaţia.

— Mă iubeşti Făt-Frumos? – întrebă Scorpia cu un glas atât de dulce încât acesta se simţi plin ca un stup de albine. Dar pentru că avea gura plină cu fursecuri, sau în sfârşit, cu ceea ce îi oferise ea între timp, el nu putu să zică decât:

— Aham, şi să ofteze zgomotos.

— Dragul meu, îmi pare rău pentru

sentimentele năvalnice pe care ţi le-am trezit atât de dimineaţă, dar vreau să te rog, să nu te îndrăgosteşti de mine.

— De ce draga mea. Ai cumva altă propunere mai avantajoasă?

— Propuneri ar fi ele destule. Dar tu dragul meu, trebuie să îţi urmezi calea pe care ai pornit şi să cauţi „Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte, în caz contrar, tatăl tău îşi va retrage investiţia care a făcut-o în tine.

— Cum aşa?

— Adică va da un edict imperial în care va arăta că tu ai renunţat la tron.

— La tron poate. Dar la femei în niciun

— Asta spun toţi Feţi-Frumoşii la tinereţe, dar când îmbătrânesc, nici ei nu mai ştiu pentru ce umblau brambura în

adolescenţă cu limba scoasă, la fel de năuci ca şi cei care scriu buruieni la ora actuală. Dar dacă ai să citeşti cu atenţie ce spun unii şi ce vor alţii, ai să îţi dai seama că nu este vorba decât de amintiri. Şi acelea sunt destul de vagi, pe măsură ce privirile nu mai sunt atât de pătrunzătoare, frumuseţea se ofileşte iar iubirile toride de la începuturi devin la fel de acre şi de reci ca murăturile care au depăşit data de consum, în mijlocul iernii. Să ştii însă Făt-Frumos şi drăgăstos că eu sunt o femeie fidelă şi am să te aştept mereu, ba dacă ai să te apuci să scrii versuri am să te citesc cu mult drag în taină.

— Minte, – nechează în sinea sa calul, privind-o cum se uită când spune asemenea vorbă pe de lături.

După trei zile, Făt-Frumos o lăsă pe

Scorpie plângând, sau cel puţin străduindu-se să ofere această imagine, se sui pe cal şi plecă mai departe. Este drept că fiul de împărat avea inima foarte grea. Îi părea rău că o abandonase pe acea zână atât de frumoasă, dar aşa se întâmplă întotdeauna în viaţă: Dovedim o totală lipsă de respect pentru ceea ce Dumnezeu ne oferă cu atâta generozitate şi preferăm să batem pustietăţile vieţii pentru a urmări nişte himere. Ori iluziile acestea ne mănâncă nu numai zilele ci şi sufletul, astfel că ne trezim părăsiţi şi neputincioşi la o margine de drum. Vântul suflă, este frig, nu există nicio privire prietenoasă, niciun zâmbet cald care să ne aline singurătatea. Şi mai ales, nu exista nimeni cu care să împărţim cuvintele noastre, emoţiile, bucuriile şi lacrimile. Până şi calul mergea cu coada între picioare

şi cu urechile pleoştite. La un moment dat calul se opri şi începu să scurme cu piciorul drept în pământ:

— Făt-Frumos, să ştii că mai departe de aici este împărăţia Tinereţii fără bătrâneţe şi vieţii fără de moarte. Vom face popas să ne odihnim. Pădurea este plină cu tot felul de lighioane şmechere şi a trece prin ea este peste poate. Sar dihaniile acelea după rudă şi sămânţă de ne prăpădesc. Singura soluţie este să zburăm pe deasupra când stăpânele locului le cheamă la masă. Ai însă de grijă că femeile locului sunt atât de frumoase că la soare te poţi uita dar la dânsele ba. Ar trebui să încerci de pe-acum să vorbeşti de unul singur, pentru dicţie, să nu te trezeşti că în faţa lor îţi piere graiul sau începi să te bâlbâi. Eu uite, am să merg în poiana aceea şi am să încerc să îmi

dezmorţesc aripile că a început să mă împungă reumatismul de atâta nefolosinţă, ba chiar să ruginească pe la vârfuri

Se dădu jos Fat-frumos de pe Acuarella să îşi dezmorţească picioarele. Se apucă să facă şi el câteva flotari pentru mâini şi îşi verifică paloşul să vadă dacă este ascuţit. Calul îşi tot întindea aripile prin poiană şi când după câteva exerciţii de zbor fără motor, fără parapantă şi fără deltaplan, înţelese că lucrurile nu stau chiar aşa de rău, se înapoie la Făt-Frumos şi îl invită să i se urce în spate. Ceea ce fiul de împărat chiar şi făcu. Calul începu să alerge la trap. Apoi trecu la galop şi când aproape să intre în pădure şi fu gata să se izbească cu botul de un stejar argintiu, numai ce întinse o pereche de aripi de mai mare dragul.

— Să ţii picioarele în sus, – glumi calul

– că vom trece peste un râu şi să nu te uzi.

Cu aripile întinse, calul se desprinse de pământ şi se avântă în aer, mai ceva ca un planor. Pădurea se înşira dedesubt când verde, când întunecoasă, când luminoasă, iar din loc în loc apăreau nişte poiene pline cu tot felul de dihănii care priveau pofticioase în sus. La o adâncime de vreo două sute de metri, o apă sărea zglobie din piatră în piatră alcătuind mici cascade luminoase de spumă argintie. Aerul îi biciuia din faţă răcoros.

„Ce grozav ar fi fost – se gândi Făt-Frumos, – dacă Scorpia ar fi fost acolo în faţa lui călare pe Acuarella”.

Se gândi să o sune pe mobil, dar îşi aminti că ultima oară ea era la baie şi nu a putut să-i răspundă la telefon, din cauză că era goală şi îi intraseră câţiva clăbuci de

spumă în urechi. Totuşi inima îi dădea ghes – dar ce zic eu, brânci de-a binelea – să telefoneze şi să vorbească cu ea pentru că îi era tare dor. O fi fost scorpie cu alţii, dar arăta foarte bine, iar Făt-Frumos încă stătea bine în şea. Doamne ce ar mai fi ţinut-o în braţe şi ar fi drăgălit-o. I-ar fi sărutat guriţa aceea ca o cireaşă, ar fi strâns-o în braţe cu patimă, s-ar fi închis cu ea în dormitor sau într-un hotel şi ar fi aruncat cheia. Dar aşa fel să nu o mai găsească nimeni. Şi s-ar fi devorat amândoi cu sălbăticie.

Calul începu să frâneze. Viteza lui scăzu considerabil şi, curând, copacii începură să crească în dimensiuni iar pădurea să se apropie. După câteva smucituri uşoare, calul îşi strânse aripile şi spuse:

— Făt-Frumos, am sosit la destinaţie.

Aici este Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte.

În timp ce calul spunea asta, un balaur cu câteva capete se uita la ei cu gura căscată, dar spre deosebire de alţi semeni de-ai săi, era plin de intenţii paşnice.

În afară de acel balaur, în jurul lui Făt-Frumos şi al calului său, se strânseră mai multe animale curioase. Într-un târziu, se apropie de ei o zână foarte frumoasă, înaltă şi subţirică. Cum o văzu Făt-Frumos că se apropia călcând prin aer cu paşi molateci, încremeni.

Aşa se întâmplă cu toţi Feţii-Frumoşi din lume, şi celelalte personaje pozitive şi negative din basme, când văd câte-o femeie. Conform proverbului:

„Cum văd vreo catrinţă
Sunt plin de dorinţă”.

Ori numărul de dorinţe este direct proporţional cu numărul de catrinţe văzute sau imaginate.

Zâna mai avea două surori mai mici dar la fel de frumoase şi fragede ca două flori de busuioc. Fetele se strânseră toate în jurul lui FătFrumos şi îl năuciră cu întrebările. Prima întrebare a fost aşa cum era de aşteptat: „Ce caută fiul de împărat prin locurile acelea prin care nu călcase vreodată un picior de om”.

— Am venit să caut Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţa fără de moarte.

— Aici este Fat-Frumos, răspunseră fetele mai mici. Dar găsirea acestui loc, nu o să te facă fericit. Uite, te poţi plimba prin toată împărăţia noastră dar pe valea aceea care ai traversat-o, unde curge un râu mititel să nu te duci. Că aceea este Valea

Plângerii. Iar dacă te vei rătăci pe acolo, mare necaz te va lovi pe tine şi pe noi ne va încerca o mare tristeţe.

— Eu credeam – zise fiul de împărat, – că viaţa este Valea Plângerii. Trăim zile pline de bucurii dar şi de necazuri şi ne văităm bunului Dumnezeu de toate neajunsurile pe care le îndurăm pe drept şi mai ales pe nedrept. Iar când îmbătrânim, se umple faţa de riduri, aceste urme pe care lacrimile le sapă toată viaţa pe obrajii noştri. Şi murim nefericiţi.

— Pentru că facem întotdeauna alegeri greşite – răspunse zâna cea mare care era mai tăcută decât celelalte surori ale ei dar şi mai înţeleaptă. Nu viaţa şi moartea sunt rele ci alegerile pe care le facem. Fie că sunt ale noastre, fie că sunt ale celorlalţi. De aici vin toate lucrurile bune şi toate

relele care ni se întâmplă.

Făt-Frumos trăi multă vreme în linişte şi pace alături de zâne. Calul se rotunjise şi strălucea părul pe el de parcă se dăduse cu ulei de nuc. Fuma pipă şi vorbea numai pe nas ca boierii. Singura distracţie era să rătăcească alături de Făt-Frumos prin pădure când acesta pornea la vânătoare de căprioare.

Într-o zi, un iepure le ţâşni în faţă. Făt-Frumos trase cu arcul dar nu-l nimeri. Iepurele o rupse la fugã ca o nãlucã. Fiul de împãrat sãri pe cal şi se luã dupã urecheat. Trecurã de un deal, ajunserã ɲîntr-o vale şi deodatã pe fiul de împãrat îl pocni un dor nespus de Scorpie. ɲşi aminti de ochii ei galeşi, de îmbrãţişãrile ei mirosind a busuioc, de cuvintele pe care le rostea şi a cãror muzicalitate rãsfãţa cerul. Fãrã sã ɲşi

dea seama, dorul devenise atât de puternic ɱneît se trezi cu ochii ɱnotând în lacrimi. Îi venea sã strige de frustrare, sã se arunce în apele gãlãgioase ale râului care se ducea departe cãtre apus.

— Calule – zise Făt-Frumos trăgându-şi nasul – haide să mergem acasă.

— Eşti sigur Făt-Frumos? Dar acasă cine crezi că ne mai aşteaptă? Toată lumea aceea pe care o cunoşteai de mult, acum nu mai este. S-ar putea ca la întoarcere să întâlnim alţi oameni, sau locurile să fie pustii sau acoperite cu mărăcini.

— Hai să ne întoarcem.

Făt-Frumos întoarse calul şi porniră la drum. Merseră ei cale de câteva săptămâni şi într-o seară ajunseră într-o poiană luminată de lună. În mijlocul poenei aceleia creştea un trandafir frumos al cărei parfum

gingaş umplea toată pădurea.

— Aici suntem în împărăţia Scorpiei.

— Dar Scorpia unde este?

Calul nu zise nimic dar se uită spre trandafirul acela care creştea singur şi plin de tristeţe.

— Mă duc, zise calul să iau o gură de iarbă şi să beau puţină apă.

Cu paşi înceţi, puţin adus din spate, calul se îndepărtă. Începu să smulgă din iarba aceea şi după ce se sătură coborî lângă izvor de unde bău săturându-se.

Când se întoarse, nu-l mai gãsi pe Fãt-Frumos. Deasupra trandafirului se ntindea o boltã de viţã. Cele douã plante stãteau îmbrãţişate atât de strâns, cã nici moartea nu ar fi putut sã le despartã. ×i aşa au rãmas în locul acela, îmbrãţişaţi pentru veşnicie, pentru cã adevãrata Tinereţe fãrã

bătrâneţe şi viaţă fără de moarte este dragostea. Acea dragoste pe care o pierdem, dar mai ales pe care o păstrăm în suflet pentru totdeauna.

(Sfârşit)

Nota autorului

Orice produs folcloric porneşte de la o realitate, de la un anumit univers material şi uman care este definit de propria sa istorie măsurată în timp cu propriile bucurii şi suferinţe. Aceasta lume existând dincolo de creaţia culturală, poartă numele de arhetip. Noi suntem cei ce definim arhetipul prin propriile noastre evenimente de viaţă. Pornind de la aceste realităţi personalizate

sau de la amprenta pe care realităţile în cauză le lasă pe colectivitate, în momentul când încercăm să le povestim, folosind cuvintele ca un substitut simbolic al realităţii, transformăm realitatea într-un motiv popular, într-o creaţie cultă sau populară în funcţie de propria noastră personalitate, de propriul nostru nivel cultural. Ceea ce am încercat să povestesc, este o reinterpretare culturală a unor filoane coborând extrem de adânc în trecutul istoric, cultural, al omenirii. „Se mărită Nausicaa” sau „Fidelitate” sunt două modalităţi de abordare a unor evenimente extrem de vechi pe care le regăsim în cartea lui George Murnu, – „Odiseea” tradusă şi repovestită după cântecele lui Homer. Ori aceste cântece au o vechime destul de mare coborând până în preajma anului o mie

înainte de Hristos, moment când a fost consemnat Războiul Troian. Celelalte basme sunt şi ele foarte vechi, din moment ce datele istorice la care se întâmplă oscilează între anii ’700 şi respectiv 500 i.d.Hr. Nu îmi propun în aceasta notă să fac un studiu de specialitate, pentru acest lucru existând o serie de cărţi excelente aparţinând exegezei. Pentru cei care doresc să îşi facă o idee despre basme sau alte produse folclorice în general, vorbesc mai pe larg în lucrarea mea modestă, Hermeneutica Miturilor sau Basme comentate. Ceea ce ţin în mod deosebit să fac, este să mulţumesc unor oameni care au fost lângă mine, ca doamna Lenuş Lungu care a făcut posibilă publicarea acestei cărţi, site-ului Cronopedia şi domnului Ion Muntean, de asemenea doamnei Gabriela Mimi Boroianu,

doamnei Mioara Băluţă, doamnei Mihaela Gudană şi nu în ultimul rând doamnei Delia Stăniloiu pentru sprijinul acordat. Aceleaşi alese mulţumiri le adresez şi cititorilor mei virtuali al căror curaj, m-a motivat făcând posibilă realizarea acestui act de cultură.

Cu recunoştinţă, *Ion Vanghele*

---

cuprins

Basme pestriţe 1

POVEŞTI PENTRU OAMENI MARI 5 Se mărita Nausicaa? 9 Fidelitate 45

Cum au apărut elefanţii 65 Poveste cu

Ivan 67

Basmul cu lupul năzdrăvan şi restul lumii 80 Tinereţe… 113

Nota autorului 151 cuprins 154

În Biblioteca Cronopedia au apărut:

Rodica Nicoieta ION – Cânturi printre rânduri

Emilia Popescu Rusu – Frescă pe zăpadă

Duminica Sfinţilor Români (a doua duminică după Rusalii)

Constantin Mândruţă – Calendarul sufletului meu – Toamna

Gabriela Mirni Boroianu – Balada iubirii

Nicu Doftoreanu – Tangouri dintotdeauna

Chronos Peniţa de Aur, anul li, nr. 16 – 17 – 18, iunie-iulieaugust.

Nicu Doftoreanu – Tangoul veşnic tânăr

Nicolae Vasile – Punctul de sprijin Constantin Mândruţă – Mai aproape de lună Cuvinte sculptate – antologie de versuri Nicolae Doftoreanu – Tangouri altfel Zborul frunzelor în ceruri – antologie de versuri Nicu Doftoreanu – Tangouri de ieri, tangouri de azi Aurel Chiorean – Să ne jucăm de-a anotimpul Gabriela Mi mi Boroianu – Cântând iubirea Toma-origine nume, semnificaţie, istoric, variante Cununi de flori pentru eroi – Flower crouns tor the heroes Priveşte visând, iubito., (antologie)

Lenuş Lungu – să ne iubim în toamnă în curs de apariţie la Biblioteca Cronopedia:

Antologia bilingvă româno-italiană „Cuvinte pe aripi de iubire” Antologia bilingvă româno-franceză „Cuvinte pe aripi de gând” Marin Volcan Ghioroiu – Maria Tănase spune Marin Voican Ghioroiu –

Nuntă-n Grădinari

Colecţiile Bibliotecii Cronopedia:

Vieţile sfinţilor Tradiţii

Gastro & Literatura Mirific

Povestiri cu tâlc Fofelor internistic Călătorii virtuale Originea numelor Gânduri altfel

Revista „Chronos – peniţa de aur – izvor de cultură”.

Alături de povestire, snoavă și legendă, bas
literatura română reprezintă una dintre cele mai vech
literare orale.

Nu voi face o descriere amănunțită a tuturor tipu
basme, ci doar o referire directă doar la cele ce urmează a
din cartea de față.

Creația populară are câteva trăsături specifice, c
importante fiind caracterul oral, tradițional și colectiv. În
cult, pentru că întâlnim o persoană responsabilă
prelucrarea continuă a creației respective, avem de-a fac
autor. Dacă toate faptele și întâmplările fac referire la act
avem de-a face cu un basm modern. În cartea de față î
elemente specifice acestor două tipuri, bine conturate.

Autorul lor îmi este cunoscut dintr-un alt spați
romanticului și al sensibilității interioare, al zborului
creației lirice, din lumea poeziei. Am fost puțin surprin
am descoperit aceste basme, deoarece eram obișnuită
aproape zilnic minunatele versuri ale domnului Vangh
nu m-am găsit aruncată la un pol apus al scrierilor sale, c
aceste basme repovestite, ce reprezintă un amestec al b
cult cu cel modern, mă conving încă o dată că am înt
autor sensibil dar și puternic, un om valoros prin tot
așternând cuvintele atât de melodios în poezie dar și
creativ în volumul de basme al Domniei Sale.

Împletirea dintre cele două categorii de basm nu
de plăcută dacă nu am întâlni elemente ale comicului,
oferă o notă distractivă tuturor basmelor din carte.

Lumea basmului creată de autor este una nou
siguranță plăcută atât cititorului copil, cât și cititorulu
deoarece se adresează tuturor categoriilor de iubitori ai c